

The book is owned by ฤๅ Noname

Typed to Word Document by ฤๅ Noname

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

สำนักพิมพ์บ้านกาลสาสน์

พล, นิกร, กิมหงวน

ผู้มาจากดวงดาว

ป. อินทรปาลิต

ณ บัดนี้ ชาวโลกกำลังตื่นตะลึงใจกันถึงเรื่องงานผีที่ปรากฏขึ้นเหนือฟ้าแห่ง
สหรัฐอเมริกาบ่อย ๆ

งานผี อาจจะเป็นเครื่องบินที่ไม่มีปีก และใบพัด สามารถบินได้ด้วยความเร็วสูงถึง
1,000 ไมล์ต่อชั่วโมงด้วยอำนาจกระแสไฟฟ้า มีเหตุการณ์บินสูงมาก แต่ที่กล่าวนี้เป็นกรณี
เท่านั้น งานผีอาจจะเป็นอาวุธร้ายแบบวี 1 หรือวี 2 ของเยอรมันก็ได้ โดยใช้อำนาจวิทยุบังคับ ให้บินไป
ยังจุดหมายต่าง ๆ ทั่วพิภพ ถ้าเป็นเช่นนั้นก็น่าจะเป็นอาวุธของโซเวียตรัสเซียเสียกระมัง

หรือ.....งานผีอาจจะเป็นพาหนะอากาศของชาวโลกอื่น ๆ ที่เดินทางมาเยี่ยมพิภพเรา
ด้วยความสามารถในวิชาวิทยาศาสตร์ชั้นสูงของเขา

อย่างไรก็ตาม บรรดานักวิทยาศาสตร์, นักดาราศาสตร์ ตลอดจนเจ้าหน้าที่ทางการทหาร
ของอเมริกากำลังร่วมมือกันค้นหาหาความจริงในเรื่องงานผีนี้อย่างรีบเร่ง

หน่วยป้องกันชายฝั่งอเมริกาได้ถ่ายภาพฝูงงานผีไว้ได้หลายภาพ ขณะที่บินผ่านตำบล
ซาเล็มเมื่อเร็ว ๆ นี้ในระยะสูงเกือบหมื่นฟุต เครื่องบินไอพ่นขับไล่ประจัญบานของรัฐบาลอเมริกันได้บิน
ไล่กวาดงานผีไปในกระชั้นชิด แต่แล้วความเร็วของงานผีซึ่งสูงมากกว่าก็ทำให้นักบินเหล่านั้นต้องคว้าน้ำ
เหลว

ภาพงานผี หรืองานบินที่ถูกถ่ายโดยกล้องโทรทัศน์ ถูกนำลงพิมพ์ในหน้าหนังสือพิมพ์
รายวันของอเมริกาหลายฉบับ ทำให้ประชาชนเพิ่มความตื่นตัวสนใจขึ้นอีก รูปลักษณะของงานผีที่
ปรากฏจากรูปถ่ายเป็นวงกลม มีหางเป็นทงลึกลับคล้ายกับเปลือกหอยแครง

ศาสตราจารย์ผู้เชี่ยวชาญในวิชาดาราศาสตร์ของมหาวิทยาลัยนั้นมีสาระสำคัญว่า งานผี
ไม่ใช่เครื่องบิน ไม่ใช่บอลลูกตรวจอากาศ และไม่ใช่อาวุธร้ายของรัสเซียแน่นอน ท่านศาสตราจารย์
มั่นใจว่างานผีคือพาหนะอากาศของชาวดวงดาวอันไกลโพ้น ซึ่งเดินทางมาสู่พิภพของเรา ด้วยความรู้
ความสามารถอันยอดเยี่ยมในวิชาวิทยาศาสตร์ของเขา

ท่านศาสตราจารย์กล่าวว่า เท่าที่มีคนเห็นงานผี หรืองานบินในระยะ 7,000 ถึง
10,000 ฟุตนั้นไม่เป็นความจริง งานผีที่ปรากฏให้เห็นยังอยู่ห่างจากโลกอย่างน้อย ๆ ก็ 100 ไมล์ หรือ
มากกว่านั้น อำนาจเครื่องกำเนิดไฟฟ้าในงานผีย่อมมีไม่เพียงพอ ที่จะบังคับให้งานผีบินไปได้ด้วย
ความเร็วถึง 1,000 ไมล์ต่อชั่วโมง งานผีจะต้องใช้เครื่องยนต์ไอพ่นพิเศษซึ่งวิศวกรผู้สร้างงานผี หรืองาน
บินเป็นวิศวกรชาวโลกอื่นไม่ใช่โลกมนุษย์ ท่านศาสตราจารย์นักดาราศาสตร์ได้ยืนยันว่า หากงานผีบิน

ลงมาในระยะต่ำแล้ว ชาวโลกก็จะได้เห็นความหิวของพาหนะอากาศนี้ อย่างน้อยต้องมี
เส้นผ่าศูนย์กลางไม่ต่ำกว่า 100 ฟิต และเสียงเครื่องยนต์ไอพ่นของมันจะเทียบได้กับฝูงเครื่องบินไอพ่นฝูง
ใหญ่ ๆ ที่บินเดี่ยว ๆ

ฝูงหนึ่ง

หนังสือพิมพ์หลายฉบับได้เขียนวิพากษ์วิจารณ์ปรากฏการณ์ตามทัศนะของตน บ้างก็เห็น
พ้องกับองค์ปาฐก บ้างก็ว่าท่านศาสตราจารย์เจ้าของปาฐกถาอาจจะไม่สบายจึงมีความคิดฟุ้งซ่านถึงกับเชื่อ
ว่าบนดวงดาวในท้องฟ้าที่เราแลเห็นมีมนุษย์อาศัยอยู่ และเป็นมนุษย์ที่มีความเฉลียวฉลาดยิ่งกว่าชาวโลก
เราเสียด้วย

ยามอากาศของกองทัพกองอเมริกัน จับภาพจานสีอีกฝูงหนึ่งได้ด้วยเรดาร์พิเศษ จานสี
3 เครื่องกำลังแปรขบวนเข้าสู่ชายฝั่งทะเลด้านซานฟรานซิสโก แต่แล้วก็เลี้ยวกลับบ่ายโจมตีหน้าข้ามไปยัง
ประเทศญี่ปุ่น

ในไม่ช้าหนังสือพิมพ์ในประเทศญี่ปุ่นก็ลงข่าวอย่างเกรียวกราว จานสี หรือจานบินผ่าน
โตเกียวในระยะสูงตอนหัวค่ำวันอังคาร ชาวเมืองแลเห็นฝูงจานสีอย่างถนัด มันบินอย่างรวดเร็วแต่ไม่ได้
ยินเสียงเครื่องยนต์เลย ชาวญี่ปุ่นตระหนกตกใจไปตามกัน เพราะยังหวาดเสียวในเรื่องระเบิดปรมาณู
อยู่มีรูลิม

ทั่วโลกเขาตื่นตื่นในเรื่องจานสีกัน แต่คนไทยไม่มีใครสนใจเลย จะเป็นจานสี หรือ
จานสี หรือกระทะสี หม้อข้าวสี พวกเราก็คงดูหนังดูละครกันอย่างสบายใจ คนไทยชอบหาเงินใช้มากกว่า
เรื่องอื่น ใครมีทางโกยได้ก็โกยเอา ใครยากจนก็ช่วยอะไรไม่ได้

เว้นแต่ ดร.ดิเรก อนุรักษ์ของเราเท่านั้น

นายแพทย์หนุ่ม และนักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่คนนี้มี ความสนใจกับเรื่องจานสี หรือ
จานบินเป็นพิเศษ เขาสดับตรับฟัง และติดตามข่าวนี้เรื่อยมา หนังสือพิมพ์ต่างประเทศหลายฉบับที่มีภาพ
และเรื่องจานสี นายแพทย์หนุ่มได้ตัดเก็บไว้ในแฟ้มเพื่อประกอบการพิจารณาหาความจริงว่าจานสี หรือ
จานบินคืออะไรแน่

ปาฐกถาของท่านศาสตราจารย์ เอ. จี. โรบินสัน นักดาราศาสตร์ชั้นเยี่ยมของอเมริกาทำ
ให้ดิเรกสนใจที่สุด เขาเชื่อมั่นว่าจานบิน หรือจานสี ไม่ใช่สิ่งที่ประดิษฐ์ขึ้นในพิภพนี้ แต่มันจะต้องเป็น
สิ่งที่ชาววิศวกรแห่งดวงดาวอันไกลโผ้นสร้างขึ้น และเดินทางมายังมนุษย์เช่นกับโลกของเขาหรือไม่

ดร.ดิเรกได้สร้างเครื่องรับส่งวิทยุพิเศษของเขาขึ้น เพื่อรับฟังวิทยุกระจายเสียงจาก
สถานีต่าง ๆ ในสหรัฐอเมริกาโดยตรง มันเป็นเครื่องรับวิทยุขนาด 10 หลอดเท่านั้น แต่มีกำลังส่ง และรับ
แรงมาก รับฟังจากสถานีในนิวยอร์กได้ชัดเจนจนเหมือนกับฟังจากสถานีกรมประชาสัมพันธ์ของเรา

เครื่องรับส่งวิทยุเครื่องนี้เป็นวิทยุโทรภาพในตัว เมื่อรับ หรือส่งกับสถานีใดภาพสถานี
หรือสถานีที่ส่งกระจายเสียงแห่งนั้นจะปรากฏในจอโทรภาพอย่างชัดเจน มองแลเห็นเจ้าหน้าที่กระจาย
เสียงตลอดจนทุก ๆ คนที่อยู่ในห้องกระจายเสียงอย่างถนัด

ตอนสายวันนั้น

นายแพทย์หนุ่มนั่งอยู่ที่โต๊ะเครื่องรับส่งวิทยุโทรภาพของเขา และกำลังเปิดรับเพลง
สวิตช์หนึ่งจากสถานีนิวยอร์กโดยตรง เสียงเพลงทำให้นายแพทย์หนุ่มมีอารมณ์แจ่มใส เขาโยกตัวไป
มา และขยับเท้าเข้าจังหวะกับดนตรี

มีเสียงเคาะประตูห้องดังขึ้น ดร.ดิเรกมองไปทางประตูกระจกฝ้าของห้องทดลอง
วิทยาศาสตร์แล้วก็ร้องบอกอนุญาต

“คัม อิน”

ประตูกระจกฝ้าถูกเปิดออกทันที เจ้าแห้ววิ่งหน้าตื่นเข้ามาในห้อง

“เร็วครับคุณหมอ รับประทานออกไปดูของประหลาดซีครับ”

ดร.ดิเรกขมวดคิ้วขึ้น

“ว้อท.....”

“รับประทานจานผีครับ จานผี 3 ถ้ากำลังรับประทานบินอยู่เหนือกรุงเทพ ฯ ในระยะ
สูงมาก ผู้คนกำลังแตกตื่นกันใหญ่เชียวครับ”

“จานผี” ดิเรกคราง แล้วพรวดพรวดลุกขึ้นยืน วิ่งไปที่ตู้ใบหนึ่งเปิดตู้ออก ควักล่อง
ส่องทางไกล และกลิ้งถ้ำรูป ซึ่งมีเทเลโฟโตพิเศษวิ่งออกไปจากห้องทดลองทันที เจ้าแห้วเดินมาปิด
เครื่องรับส่งวิทยุ แล้ววิ่งตามนายแพทย์หนุ่มออกไป

ที่สนามใหญ่หน้าตึก คณะพรรค 4 สหายพร้อมด้วยคนในบ้าน “พัชราภรณ์” กำลัง
แหงนหน้ามองควัดตุประหลาดที่กำลังบินอยู่ในห้วงเวหา ในระยะสูงมาก นายแพทย์หนุ่มวิ่งเข้ามา
รวมกลุ่มกับคณะพรรคของเขา เสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจ่วพากษ์วิจารณ์กันดังแซ่ดไปหมดจนฟังไม่ได้ศัพท์
โดยเฉพาะคุณหญิงวาดกับประไพเมียรักของนิกรส่งเสียงอะอะเอ็ดตะโรตลอดเวลา

วัตถุเป็นวงกลมเหมือนจานรวม 3 ชั้น กำลังเคลื่อนจากทิศตะวันออกไปทางทิศ
ตะวันตก มันบินเกาะหมู่กันอย่างมีระเบียบเรียบร้อย และมีความเร็วสูงแต่ไม่ได้ยินเสียง และไม่ปรากฏ
ควันที่พุ่งออกทางเบื้องหลังของมันเลย

“พ่อดิเรก” คุณหญิงวาดกล่าวกับนายแพทย์หนุ่ม “คอมมิวนิสต์บุกเราหรืออย่างไร
เครื่องบินอะไรกันถึงไม่มีปีก เครื่องบินไซ้ไหม”

ดร.ดิเรกหันมายิ้มให้ท่าน

“ไม่ใช่เครื่องบินหรอกครับ มันคือจานผี”

“อู๋ตาย จานข้าวของผีมันเหาะขึ้นไปยังงั้นหรือ”

ดร.ดิเรกกลืนน้ำลายเอือก

“ถ้าปากนักก็อย่าพูดเลยครับ ยืนดูเฉย ๆ ดีกว่า”

คุณหญิงวาดค้อนควับ

“ฉิบหาย คนไม่รู้นี่หว่า”

นายแพทย์หนุ่มทำคอehn แล้วเขาก็รีบปลดกล้องถ่ายรูปออก ตั้งระยะ ตั้งหน้ากล้อง และสปีดเสริจเรียวร้อยก็ยกกล้องถ่ายรูปพิเศษของเขาขึ้นถ่ายภาพงานผีไว้ ดิเรกรีบพับกล้องถ่ายรูปส่งให้ เจ้าแก้ว และยกกล้องส่องทางไกลขึ้นมองดูฝูงงานผี ซึ่งกำลังบินอยู่เหนือศีรษะ และค่อย ๆ ผ่านเลยไป

ความจริงมันบินเร็ว และมีเพดานบินสูงมาก จึงแลเห็นเคลื่อนไหวอย่างเข้มซ้า ทุกคน จ้องตาเขม็งมองดูฝูงงานผี จนกระทั่งลับแนวยอดไม้เบื้องหน้าโน้น แล้วเสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจ๊กก็ดังขึ้นอีก

คณะพรรค 4 สหาย ต่างหันมามองดูนายแพทย์หนุ่มเป็นตาเดียวกัน

“งานผีแน่หรือคะหมอ” นवलล่อถามด้วยความสนใจ

“อไรน์ มันคือพาหนะอากาศที่มีประสิทธิภาพเหนือกว่าเครื่องบินธรรมดา

หลายพันเท่า”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กล่าวถามทันที

“หมายความว่า เป็นเครื่องบินที่ไม่มีปีก และหางมีคนอยู่ในนั้นใช่ไหม”

“อไรน์ ควรจะเป็นเช่นนั้น แต่ผมไม่อยากจะเรียกมันว่างานผี หรืองานบินหรือครับ ผมอยากจะเรียกมันว่าพาหนะอากาศมากกว่า”

“พาหนะกาศ.....” เสียงหวนตรง “มันบินมาจากไหนกันแน่ะหมอ มาจากรัสเซีย กระมัง”

ดร.ดิเรกสั่นศีรษะ

“ไม่ใช่มาจากรัสเซีย และไม่ใช่มาจากประเทศหนึ่งประเทศใดในโลกเรา พาหนะกาศที่ เรามองเห็นนี้อยู่สูงจากพื้นโลกในราว 15 ไมล์เป็นอย่างน้อย รูปร่างของมันเหมือนยานยักษ์ที่ใหญ่โตมาก พาหนะกาศฝูงนี้เดินทางมาจากดวงดาวดวงใดดวงหนึ่ง ซึ่งเป็นดาวนพเคราะห์นี้แหละ”

คณะพรรค 4 สหายหัวเราะครื้น มันเป็นการหัวเราะอย่างเขาะเขี่ยทำให้นายแพทย์หนุ่ม หน้าแดงกล้า นิกรว่าเสียงอหอย

“หมอไว๊ แกนะมีความคิดเหมือนกับอิตาศาตราจารย์ เอ. จี. โรบินสัน ไม่มีผิดที่เชื่อว่างานผี หรืองานบินเดินทางมาจากโลกอื่น ฮะ ฮะ แกไม่น่าจะโง่เขลาอย่างนี้เลยนี้หว่า”

เจ้าคุณประสิทธิ์ พูดเสริมขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

“มันจะเป็นไปได้อย่างไรวะ ดาวนพเคราะห์ที่เราเห็นนะที่อยู่ใกล้ดวงอาทิตย์กว่าเราก็คือดาวพระศุกร์ บรรยากาศในดาวพระศุกร์ข่มร้อนกว่าใจกลางทวีปอาฟริกาตั้งหลายสิบบเท่า พืช และมนุษย์จะทนความร้อนเหมือนอยู่ในเตาอบได้อย่างไร และดาวนพเคราะห์ที่อยู่ห่างจากดวงอาทิตย์กว่าโลกเราก็คือดาวพระอังคารได้รับแสงสว่าง และความอบอุ่นน้อยกว่าโลกเราหลายสิบบเท่า มันก็คงมีแต่ความหนาวเย็น และน้ำแข็ง จะมีพืชสัตว์ หรือมนุษย์ได้อย่างไรกัน”

พลยกมือตบ่านายแพทย์หนุ่มเบา ๆ

“อย่าพยายามคิดอะไรให้ฟุ้งซ่านเลยวะ กันรู้ดีว่าขณะนี้แกกำลังสนใจกับเรื่องงานผีมากจนไม่เป็นอันกินอันนอน”

ดร.ดิเรกเม้มปากแน่น แล้วถอนหายใจหนัก ๆ

“เรื่องมันพูดกันยาก มันเหมือนกับสี่ขอให้หมาฟัง แก่มีความรู้ในวิชาวิทยาศาสตร์แค่
หางอึ่ง เอาเถอะวันหนึ่งแกจะรู้เองว่า जानผี หรือพาหนะกาสนี้ได้เดินทางมาจากดวงดาวอื่น ๆ”

นั่นทากล่าวถามดร.ดิเรก อย่างเป็นทางการ

“ก็ทำไม जानผีถึงไม่ร้อนลงมายัง โลกเราละคะ หมอ”

ดิเรกหัวเราะ

“คำถามของคุณน่าฟัง” เขาพูดยิ้ม ๆ “พวกมนุษย์ที่มาจากดวงดาวอื่นอาจจะไม่เชื่อว่าเขา
จะปลอดภัยจากชาวโลกของเรา ถ้าเขานำพาหนะกาสนี้ของเขาร้อนลงมา หรือมีละอุนั้นบรรยากาศที่
แตกต่างกันระหว่างโลกเรากับโลกของเขาจะทำให้เขาถึงแก่ชีวิตก็ได้ ถ้าหากว่าเขาร้อนลงมายังพื้น
โลก และเมื่อเขาออกจากพาหนะกาสนี้ของเขา”

นั่นทายิ้มอ่อนหวาน

“ดิฉันเชื่อคุณหมอค่ะ ที่ว่า जानผีบินมาจากโลกอื่น”

คราวนี้นายแพทย์หนุ่มยิ้มเป็น

“ถ้าเช่นนั้นคุณนั่นก็เป็นคนที่ฉลาดพอตัว”

“อูย” เสียงหวนร้องลั่น “หมายความว่าพวกเราล้วนแต่โง่เขลาซึ่ที่ไม่เชื่อแก”

ดร.ดิเรกยักคิ้ว

“แกคิดเอาเองก็แล้วกัน คนอย่างกันไม่เคยเชื่ออะไรอย่างไรเหตุผล ฝรั่งเศสว่า जानผีเป็น
เครื่องบินพิเศษแบบใหม่ แต่เหตุผลที่เขาพูดฟังไม่ขึ้น เครื่องบินทุกชนิดไม่ว่าจะเป็นเครื่องบินใบพัด หรือ
ไอพ่นจะต้องมีเสียงดัง ที่ฝรั่งเศสว่า जानผีใช้เครื่องไฟฟ้า แกลองคิดดูเถอะว่า มันจะต้องใช้กำลังไฟฟ้า
มากมายสักเพียงใดจึงจะบังคับให้ जानผีบินได้เร็วถึง 1,000 ไมล์ต่อชั่วโมง กันว่า जानผีที่เราเห็นต้องใช้
เครื่องยนต์แบบไอพ่นอย่างไม่มีปัญหา”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หัวเราะหึ ๆ

“ใช้เครื่องยนต์ไอพ่น ทำไมเสียงมันไม่ดังละ โว้ยดิเรก”

“อ้าว” นายแพทย์หนุ่มคราง “คุณพ่อยิ่งบดขบกว่าใคร ๆ มันอยู่สูงจากพื้นโลกตั้ง
15 ไมล์หรือกว่านั้น เราจะได้ยินเสียงมันได้อย่างไรละครับ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ค้อนปะหลังปะเหลืออก

“ต้องว่าบดขบด้วยเรอะ ประเดี้ยวพ่อค้าแหลกลไปเลย”

ขณะพรรค 4 สหาย และพวกคนใช้ชายหญิงของบ้าน “พัชรภรณ์” ยังคงยืนจับกลุ่ม
วิพากษ์วิจารณ์กันในเรื่อง जानผี นายแพทย์หนุ่มรีบถือกล้องถ่ายรูปมาจากเจ้าแห้วแล้วพาตัวเดินกลับขึ้นไปบน
ตึกเตรียมล้างฟิล์มอัดรูปที่ถ่ายไว้เพื่อประโยชน์ในการค้นคว้าหาความจริงในเรื่อง जानผีต่อไป

คืนวันนั้นเอง

เวลาประมาณ 20.00 น.เศษ สี่สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแห้วได้มาชุมนุม
กันพร้อมหน้าในห้องทดลองวิทยาศาสตร์

ทุกคนกำลังจ้องมองดูแผ่นภาพที่ผนังติดด้วยความสนใจยิ่ง มันเป็นภาพงานฝีมือ
18 นิ้วซึ่ง ดร. ดิเรกถ่ายด้วยกล้องถ่ายภาพพิเศษของเขา โดยใช้เลนส์เทเลโฟโตคูคาฟที่อยู่ไกลให้เข้ามาใกล้
บัดนี้ คณะพรรคสี่สหายเริ่มสนใจในเรื่องงานฝีมือหรืองานปั้นแล้วเมื่อทุกคนได้เห็น
ภาพนี้

นายแพทย์หนุ่มได้อธิบายให้คณะของเขาฟัง

“ดู – ทางสีขาวที่เรามองไม่เห็นด้วยตาเปล่าปรากฏอยู่ตอนหลังของพาหนะกาศเป็นเส้น
เล็ก ๆ ย่อมแสดงให้เห็นว่า งานฝีมือสามารถบินได้ด้วยเครื่องยนต์ไอพ่นที่มีกำลังสูงมาก แต่มันอยู่ในระยะ
สูงถึง 15 ไมล์จึงไม่มีใครได้ยินเสียงของมัน”

เสี่ยหวนซึกเลื่อมใสบ้างแล้ว

“เอ – หรือมันบินมาจากดาวนพเคราะห์จริง ๆ”

ดร.ดิเรกหัวเราะ

“อไรน์ เชื้อไอเถอะ ยูอย่าสงสัยอะไรเลยเพดานบินของงานฝีมือเครื่องบินธรรมดาไม่ถึง
แน่ ต่อให้นักบินใช้ออกซิเจนช่วยในการหายใจก็บินไม่ได้สูงเท่านี้”

เจ้าคุณป๋างนึก ๆ พุดขึ้นอย่างเป็นทางการ

“ถ้ามันบินเดี่ยว ๆ สักร้อยเมตรน่ากลัวเสียงของมันคงดังมากทีเดียว”

นายแพทย์หนุ่มพยักหน้า

“แน่นอนครับ พื้นดินต้องสั่นสะเทือนไปทั่ว บางทีกระเบื้องบนหลังคาอาจจะแตกร้าว
เพราะความสั่นสะเทือนก็ได้”

ดร.ดิเรกชี้ให้ดูภาพงานฝีมือลำหนึ่ง

“เห็นไหม ขอให้พวกเราดูให้ดี พาหนะกาศนี้มีลวดลายคล้ายกับเปลือกหอยแครง กัน
มันใจร้อยเปอร์เซ็นต์มันจะต้องมาจากดาวดวงใดดวงหนึ่ง กันจะพยายามค้นคว้าหาความจริงในเรื่องงานฝีมือ
นี้ให้ได้ในเร็ว ๆ นี้ และบางทีกันอาจจะติดต่อกับมนุษย์ในงานฝีมือได้”

พลว่า “ถ้าแก่ทำได้สำเร็จ แกจะเป็นคนที่มีชื่อเสียงมากทีเดียว”

“อไรน์ อไรน์ พวกแกคงรู้ดีแล้วว่าคนอย่างกัน คือกเตอร์ดิเรกไม่เคยทำอะไรไม่
สำเร็จ ฮะ ฮะ ท่านมหาราชาจันทรกุมาร.....”

“เฮ้ย ๆ ๆ” นิกรร้องลั่น “มหาราชามาแล้วแล้ว”

คณะพรรคสี่สหายหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน ต่อจากนั้นก็วิพากษ์วิจารณ์กันถึงเรื่องงานฝีมือ
เสี่ยหวนมานั่งหน้าโต๊ะเครื่องรับส่งวิทยุ พอเปิดสวิทช์เครื่อง นายแพทย์หนุ่มแลเห็น
เข้าก็ร้องลั่น

“เฮ้ – อย่าเล่น”

อาเสี่ยชกฉิว

“แหม – งกจริงโว้ย ประเดี๋ยวพ่อจับทุ่มพังไปเลย วิทยุเครื่องนี้ราคาเท่าไรละ”

ดร.ดิเรกเดินเข้ามาหาгимหวน ทุกคนก็ตามเข้ามาห้อมล้อมโต๊ะเครื่องรับส่งวิทยุ นาย
แพทย์หนุ่มอธิบายให้อาเสี่ยทราบ

“ไม่ได้งกหรือเพื่อน แกรู้ใหม่วิทยุเครื่องนี้เป็นเครื่องที่รับและส่งได้ ซึ่งกันสร้าง
ขึ้นเป็นพิเศษ นอกจากนี้ยังเป็นโทรภาพในตัว รับสถานีไหนก็เห็นภาพสถานีนั้น การใช้เครื่อง
ลำบากมาก”

อาเลี้ยมออกมาได้

“นั่นแหละ ไม่บอกให้รู้นี่หว่า ไหนแกลองเปิดรับสถานีต่างประเทศให้กันฟังสักแห่งซิ
รับอเมริกาโดยตรงได้ไหม”

ดิเรกพยักหน้า

“ออไรน์ รับได้แน่นอน แต่เวลา 2 ทุ่มของเราเป็นเวลาเช้ามีดของอเมริกา เห็นจะไม่มี
สถานีไหนส่งหรือ ก็น่าจะรับสถานีใกล้ ๆ บ้านของเราให้แกฟังก่อน”

เจ้าแก้วพูดเสริมขึ้น

“รับประทานรับฟังที่สถานีนิวเคลียร์อินเดียเป็นยังไงครับ)

นายแพทย์หนุ่มยิ้มเป็น

“โอ.เค.”

ครั้นแล้ว ดร.ดิเรกก็จัดแจงปิดเปิดสวิทช์หมุนอะไรต่ออะไรยุ่งไปหมด เพียงครู่เดียว
เสียงเพลงแจ๊กก็ดังกังวานขึ้นทันที แล้วภาพในจอเงินเล็ก ๆ ก็ปรากฏขึ้น

มันเป็นภาพวงดนตรีอินเดียวงหนึ่ง และเห็นนักดนตรี และทุกสิ่งทุกอย่างภายในห้อง
ส่งกระจายเสียงอย่างชัดเจน คนตีกลองหลับหูหลับตาตีกลองเสียงสนั่นหวั่นไหว คนตีฉาบหวดเครา
รุงรังลอยหน้าลอยตาเฉิบ ๆ นักร้องหลายคนร้องเพลงเสียงเรียวอีก ต่างคนต่างจำเอา ๆ ไม่ต้องรอกัน

พล, นิกร, กิมหงวน, กับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแก้วต่างตื่นเดินไปตามกัน ภาพที่เห็น
ชัดเจนแจ่มใสดีกว่าเครื่องวิทยุโทรภาพมาก ไม่ผิดอะไรกับภาพยนตร์ และเมื่อดิเรกเร่งเครื่อง เสียงเพลง
แจ๊กก็แทบจะทำให้เป็นบ้าตาย”

“พอ – พอไว้” ท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ร้องลั่น “แก้วหุจะแตกแล้วปิดเสียที”

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะก๊าก เอื้อมมือปิดเครื่องวิทยุของเขา ใครต่อใครถอนหายใจเฮือก
ใหญ่พร้อม ๆ กัน

“อ้ออ้อ เพราะซันสะคือไปเลย” อาเลี้ยมพูดเสียงหัวเราะ “เพลงอะไรระหมอ จังหะถึง
ได้เร็วอย่างนี้”

“เพลงแจ๊กเดิมอย่างไรละ ถ้าเป็นเพลงแจ๊กสากล หรือแจ๊กสมัยใหม่ ก็น่ารับรองว่าแกฟัง
แล้วเคลิบเคลิ้มไปเลย บังเอิญวันนี้เขาส่งเพลงแบบเก่า”

พลยกมือตอบว่า ดร.ดิเรก

“รับสถานีอื่นเถอะวะ ก็น่าตื่นตื่นสนใจกับเครื่องวิทยุของแก่มากทีเดียว แกนี่มันทวดดา
มาเกิดเสียแล้ว”

ดิเรกยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“แกคอยคุณะพล มันจะค่อยจนหาค้นทีละน้อย แล้วแกจะเห็นภาพในจอต่าง ๆ กัน เป็นต้นว่า ส่งจากห้องเดินเรือทะเล ส่งจากเครื่องบิน ส่งจากรถยนต์ตำรวจ กระแสคลื่นของใครเข้า เครื่องรับนี้ก็จะต้องเห็นคนส่ง และสถานีส่งทุกแห่งไป

ทุกคนเงียบกริบไม่มีใครพูดอะไรอีก ดร.ดิเรกจัดแจงเปิดสวิทช์เครื่องรับส่งวิทยุของเขาค้นหาสถานีต่างๆ เริ่มต้นด้วยขนาดคลื่น 13 เมตร สีสหายแปลกใจไปตามกัน ภาพในจอปรากฏพนักงานส่งวิทยุตามส่วนต่างๆ ของโลกซึ่งส่งเป็นโค้ดโทรเลข บางแห่งก็เป็นสถานีกระจายเสียงกำลังร้องรำทำเพลงกัน

หลายต่อหลายสถานีผ่านไปแล้ว พอเปลี่ยนมากกว่า 13 เมตรเล็กน้อย ภายในจอโทรภาพก็ทำให้ทุกคนยืนตะลึง

“มายก็อด!” ดร.ดิเรก ร้องสุดเสียง

คณะพรรคสี่สหาย จ้องตาเขม็งมองดูภาพในจอสถานีส่งแห่งนี้อยู่ในห้องโลหะสีเงินซึ่งเต็มไปด้วยเครื่องยนต์กลไกและเห็นคน 3 คนนั่งอยู่ที่เก้าอี้ชนิดหนึ่งซึ่งเป็นเก้าอี้แบบแปลกที่สุดในโลก เครื่องโทรภาพของนายแพทย์เป็นเครื่องโทรภาพที่ปรากฏสีต่างๆ ตามความจริงทุกประการ

มนุษย์ 3 คนที่ปรากฏในโทรภาพรูปร่างสูงใหญ่ผิดปกติ แต่งกายผิดแปลกกว่ามนุษย์ในพิภพนี้ ทั้งสามคนสวมเสื้อเกราะสีทองเป็นเกล็ดเหมือนเกล็ดปลาขนาดใหญ่ ศีรษะสวมเกราะเงินปิดไบหน้าฉูดฉาดเจน สวมกระโปรงสั้นสีเงินยาวแค่เข่า สวมสนับแข้งแบบนักรบโรมันในอดีต ข้อมือและท่อนบนของแขนรัดคาดด้วยแผ่นเงินกว้างประมาณ 3 นิ้วฟุต

ดร.ดิเรกเป็นประกายแจ่มใสผิดปกติ ไบหน้าแดงระเรื่อด้วยความตื่นเต้นยินดีเหลือที่จะกล่าว

ก่อนอื่น เขาริบบมองดูหน้าปิดจำขนาดคลื่นไว้ทันที แล้วดิเรกก็ร้องขึ้นดัง ๆ

“สำเร็จ ฝรั่งเป็นสำเร็จแล้วโว้ย วู๊ป! ในที่สุดคือเตอร์ดิเรกได้สามารถมองเห็นมนุษย์ผู้มาจากดวงดาว ซึ่งอยู่ภายในจอพาหะอากาศ หรืออานผีของเขาแล้ว”

มนุษย์ประหลาดคนหนึ่ง กำลังเคาะวิทยุด้วยรหัสของเขาซึ่งไม่อาจจะแปลได้ คณะพรรคสี่สหายต่างได้ยินเสียงสั้นยาวดังอยู่ตลอดเวลา อีก 2 คนมองดูอยู่ข้าง ๆ

พล, นิกร, กิมหงวน กับเจ้าคุณปัจจนิก และเจ้าแห้วคืนเต็นไปตามกัน นายพัชราภรณ์ยกมือจับแขนนายแพทย์หนุ่มแล้วพูดขึ้นด้วยเสียงอันดัง

“ไซ้แน่หรือดิเรก”

“ออไร้” นายแพทย์หนุ่มพูดเสียงหึ่งเราะ “แกคิดดูซิ ชาวโลกของเรารูปร่างสูงใหญ่โตเช่นนี้หรือ ตะละคนสูงไม่ต่ำกว่า 8 ฟุต นั่นหมอนั่นลุกขึ้นยืนแล้ว มันคิดว่าน้ำหนักตัวของเขาไม่ต่ำกว่า 120 กิโลกรัม ภาพที่เราเห็นคือห้อง ๆ หนึ่งในงานผี แกได้ยินเสียงเครื่องยนต์ใหม่ละ ครางกระหึ่มเบา ๆ ตลอดเวลา แสดงว่าเครื่องยนต์ลอดเข้ามาในห้องนี้ได้บ้าง แต่ไม่มากนัก”

อาเสี้ยกิมหงวนเต็มไปด้วยความตื่นเต้น

“แกลองติดต่อกับเขาคูซิดิเรก ถึงพูดกันไม่รู้เรื่องก็ให้เขารู้ว่าเรากำลังติดต่อกับเขา”

“แน่นอน มันจะติดต่อกับเขาเดี๋ยวนี้อันนี้”

นายแพทย์ทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ ยกมือเคาะเครื่องส่งวิทยุโทรเลขทันที ด้วยรหัสสากล
“.....ที่นี้สถานีวิทยุแห่งหนึ่งแห่งโลกธาธุ.....นั่นที่ไหน.....ท่านส่งมาจากพาหนะกา
ไซใหม่”

ที่จอโทรภาพ อาคันตุกะผู้มาจากดวงดาวต่างแสดงกริยาตื่นตื่นยินดีไปตามกัน คน
หนึ่งยกไมโครโฟนมาตั้งข้างหน้า แล้วพูดกันจ้อกแจ้กจ้อแจด้วยภาษาแห่งชาวโลก ซึ่งไม่มีใครฟังรู้เรื่อง
แล้วหนึ่งในสามคน ซึ่งมีที่ท่าเป็นผู้บังคับการพาหนะกาเวลานั้นก็พูดวิทยุด้วย
ไมโครโฟนทันที

“กะฮืดชะปะ.....กาลุสชะปะ”

อาเลียหัวเราะก๊าก

“เฮ้ย.....มันพูดภาษาเยอรมันโว้ย ไมโครโฟนอยู่ไหนกันพูดกับเขาเอง”

ดร.ดิเรกยกไมโครโฟนพิเศษขนาดจิ๋วมาตั้งข้างหน้ากิมหงวน ลากเก้าอี้ตัวหนึ่งมานั่ง
ข้างนายแพทย์หนุ่ม แล้วพูดไมโครโฟนติดต่อกับอาคันตุกะแห่งโลกเขาทันที

“ฮัดชะชะ กะฮืดชะปะ”

นิกรแหกปากหัวเราะลั่น

“ภาษาตะหวัคตะบวยอะไรของแกวะอายหงวน เห็นไหม – อ้ายพวกงานผี 3 คนกำลัง
ทำหน้าเหยเกไปตามกัน เพราะมันฟังภาษาที่แกพูดไม่ออก”

เลียหงวนหันมาทำตาเขียวกับนายจอมทะเล้น

“มันจะแปลออกได้ยังไงวะ กันพูดเองกันยังแปลไม่ออกนี่หว่า”

คณะพรรคสี่สหายเงียบกริบ เมื่อทางฝ่ายงานผีพูดมา

“กะฮืดชะปะ กาลุสชะปะ (ที่นี้ยานฟ้าแห่งชาวโลกพระอังคาร) อะยุคตะยะ อัดดีต ชะ
ปี้ฮืด กาลุสชะปะ (เรามาด้วยสันถวไมตรี)”

“เฮ้ย” เลียหงวนตะโกนลั่น “ลำบากนักก็พูดภาษาไทยเถอะวะพี่ชาย พวกแกพูด
ภาษาไทยได้ไหมล่ะ”

จากจอโทรภาพ

นักวิทยาศาสตร์ชั้นเยี่ยมแห่งโลกพระอังคารทั้ง 3 คน ต่างยิ้มแย้มแจ่มใสไปตามกัน คน
หนึ่งเอื้อมมือกดปุ่มสวิทซ์เล็ก ๆ หลายอัน ทันใดนั้นเองภาพของคณะพรรคสี่สหายก็ปรากฏขึ้นที่ผนังสี
เงินของจรวดยานนั้น เป็นภาพที่แจ่มใสชัดเจนมองเห็นถนัดมาก

บัดนี้ ชาวโลกพระอังคารกับชาวโลกมนุษย์ได้เริ่มติดต่อกันแล้ว นับว่า ดร.ดิเรกเป็นคน
แรกที่ได้รู้ความจริงว่า งานผีหรืองานบินคือยานฟ้า หรือพาหนะกาของชาวโลกพระอังคารที่เดินทางมา
เยี่ยม โลกเรา

ฝ่ายโลกพระอังคารพูดมาอีก

“กะฮืดชะปะ.....กาลุสชะปะ”

เลียหงวนขมวดคิ้วย่น

“อ้ายบ้า ฟังไม่รู้เรื่องโว้ย”

ชาวโลกพระอังคารทั้ง 3 คนต่างหัวเราะขำพร้อม ๆ กัน แล้วเขาก็พูดได้ตอบกับคณะ
พรรคสี่สหายด้วยภาษาไทยเสียงแปร่ง ๆ

“สวัสดิ์สหายรัก ท่านออกจะหยาบคายต่อข้าพเจ้ามากไปหน่อย ท่านผู้เจริญ.....เราคือ
ทูตสันถวไมตรีของชาวโลกพระอังคาร ซึ่งเดินทางมาเยี่ยมเยียนพิภพของท่าน”

“เฮ้ย – มันพูดไทยได้ไว้ว๊ว – ขายหน้าเขาจริง”

ดร.ดิเรกดีใจแทบจะเป็นบ้า ยกไมโครโฟนพูดได้ตอบกับชาวโลกพระอังคารทันที

“ฮัลโหล....ท่านผู้มีมันสมองยอดเยี่ยม ฮัลโหล เราชาวโลกราหุขอต้อนรับพวกท่านด้วย
ไมตรีจิต”

“ขอบใจ ท่านชาวโลกราหุ ข้าพเจ้า และพรรคพวกของเราได้เดินทางมายังโลกท่าน
หลายสิบครั้งแล้ว แต่เราไม่สามารถจะติดต่อกับพวกท่านได้ จึงไม่กล้านำยานฟ้าของเราลงดิน เพราะเรา
ทราบดีว่ามนุษย์แห่งโลกนี้โหดร้ายทารุณมาก ชอบเบียดเบียนข่มเหงกันชอบรบพุ่งฆ่าฟันกัน เราไม่กล้า
บินลงมาต่ำก็เพราะกลัวถูกยิง และถ้าเรานำยานฟ้าลงดินพวกท่านอาจจะจับพวกเราฆ่าเสียก็ได้”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มแห้ง ๆ มันเป็นความจริงตามที่ชาวโลกพระอังคารผู้นี้พูดประนาม
โลกของเรา

“ข้าพเจ้า คือเตอร์ดิเรกขอรับรองด้วยเกียรติยศ ถ้าท่านนำพาหนะกาศของท่านบินลง
ในพระราชอาณาจักไทย ท่านจะได้รับความปลอดภัยทุกประการ และท่านจะได้รับการต้อนรับจาก
ประชาชนคนไทยอย่างดีที่สุด สหายรักผู้ต่างโลกท่านเป็นใครทำไมท่านถึงพูดภาษาไทยได้ ข้าพเจ้าแปลก
ใจมาก”

“ข้าพเจ้าคือนิรุช ผู้บังคับการยานฟ้าลำนี้ ข้าพเจ้าเป็นศาสตราจารย์ผู้เชี่ยวชาญในวิชา
แห่งพิภพของเราสองคนนี่คือผู้ช่วยของข้าพเจ้า.....วิชชุกับสัจจะ”

นิกรก้มหน้าลงพูดไมโครโฟนบ้าง

“ท่านมากันเพียง 3 คนเท่านั้นละหรือ”

“มิได้ เรามากัน 5 คน นอกจาก 3 คนนี้แล้ว ยังมีนักบินกับผู้ช่วยอีกคนหนึ่ง ซึ่งอยู่ใน
ห้องบังคับการติดกับห้องนี้ สหายเอ๊ย เราพูดภาษาชาวโลกของท่านได้ทุกภาษา ซึ่งเราเรียนจากโลกเรา
โดยทางวิทยุโทรภาพ และภาษาหนึ่งใช้เวลาเรียนเพียงชั่วโมงเดียว สมองของเราก็จำได้ การเรียนก็เรียน
จากเสียงคนพูดนั่นเอง”

คณะพรรคสี่สหาย ต่างตื่นตื่นยินดีเหลือที่จะกล่าว ต่อจากนั้น ดร.ดิเรกก็แนะนำ
ชาวโลกพระอังคารให้รู้จักกับคณะพรรคพวกของเขาเป็นรายตัว

มิตรภาพระหว่างชาวโลกพระอังคาร กับคณะพรรคสี่สหายได้เริ่มฟักตัวขึ้นแล้ว และ
สนิทสนมกันอย่างรวดเร็ว ต่างฝ่ายต่างโอภาปราศรัยกันเป็นอย่างดี

นิรุชเล่าให้ฟังว่า เขากับพวกนักบินแห่งโลกพระอังคารได้เดินทางมาโลกมนุษย์เป็นครั้งแรก
เมื่อต้นพ.ศ. 2494 แต่แล้วก็ไม่กล้านำยานฟ้าลง นอกจากบินวนเวียนทั่วโลกหลายรอบแล้วก็เดินทาง
กลับไป

พาหนะภาค หรือจานผีนี้ สร้างด้วยโลหะธาตุชนิดหนึ่งซึ่งไม่ไหม้ไฟ เป็นโลหะผสม เหนียวแน่นกว่าเหล็กกล้า แต่น้ำหนักเบาเหมือนอะลูมิเนียม จานผีสร้างโดยคณะวิศวกรชั้นเยี่ยม ใช้ เครื่องยนต์ไอพ่นโดยไม่ต้องใช้เชื้อเพลิง สามารถบินได้ในบรรยากาศชั่วโมงละ 1,500 ไมล์ และเมื่อพ้น ความดึงดูดของโลก จานผีจะบินได้เร็วถึงชั่วโมงละ 200,000 ไมล์ เพราะไม่มีอะไรต้านทาน ดังนั้นการ เดินทางมาโลกมนุษย์จึงใช้เวลาเพียงไม่กี่วัน และไม่จำเป็นจะต้องคำนึงถึงน้ำมันเชื้อเพลิง ส่วนอาหารที่ นำมาเป็นอาหารพิเศษ ทำเป็นเม็ดขนาดแอสไพริน มีอยู่หนึ่งกินคนละ 2 เม็ดเท่านั้น น้ำจืดผลิตได้เองใน จรวดยาน ใช้กิน และอาบไม่ต้องประหยัด

นิรุฒเล่าให้ฟังว่า พิกพระอังคาร คือสะเก็ดขึ้นหนึ่งที่แตกไปจากดวงอาทิตย์ เช่นเดียวกับโลกเรา แต่เกิดก่อนโลกเราประมาณสี่ล้านปี ดังนั้นโลกพระอังคารจึงเย็นกว่าโลกเรา อุณหภูมิของโลกพระอังคารหนาวกว่าชั่วโลกเหนือของเราถึง 10 เท่า และวิทยาศาสตร์เท่านั้นที่ช่วยให้ โลกพระอังคารมีชีวิตอยู่ได้ เพราะสามารถบังคับบรรยากาศด้วยอำนาจประจักษ์นั่นเอง โลกพระอังคาร ไม่ได้แบ่งแยกเป็นหลายชาติหลายภาษา เป็นชาติเดียวกันพูดภาษาเดียวกันทั้งนั้น ใช้ระบอบการปกครอง แบบชาติอธิปไตย อำนาจสูงสุดย่อมมาจากประชาชน ไม่ใช่ประชาธิปไตยที่ราษฎรถูกเหยียบหัวด้วย ท้อปบูท มีคณะรัฐมนตรีที่มั่นคงแข็งแรงที่ไม่รู้จักกอบโกยเงินเข้ากระเป๋า ทุกคนทำงานเพื่อโลกของตน ชาวโลกพระอังคารมีความเจริญในด้านศิลปวิทยาการดีกว่ามนุษย์ในโลกมากมาย นักศาสตราจารย์ หรือนักวิทยาศาสตร์ยอดเยี่ยมแห่งโลกมนุษย์จะมีความรู้ขนาดเด็กนักเรียนเทศบาลในโลกพระอังคารเท่านั้น

ชาวโลกพระอังคาร เคยบรรพมาพินกันมาก ต่อมาเมื่อสมัยล้านปีแล้ว บัดนี้มีแต่ความ ร่มเย็นเป็นสุข พืชพันธุ์ธัญญาหารอุดมสมบูรณ์ ค่าของการครองชีพถูกมาก ถ้วยถ้วยดีจานละสตางค์ เดียว รถยนต์เก๋งขนาดบูอิกคันละ 2 บาท ไข่ไก่ 25 ฟองหนึ่งสตางค์ ไข่เป็น 40 ฟองต่อสตางค์ เนื้อหมู กิโลละ 2 สตางค์เท่านั้น ซื่อเนื้อแดงหนึ่งกิโลแถมมันหมูให้เปล่า ๆ หนึ่งกิโล เสื้อผ้าแพรพรรณเครื่อง อุปโภคถูกมาก โลกพระอังคารมีความสุขสนุกสนานเหมือนกับเมืองสวรรค์ การยืมสตางค์กันใช้ไม่ ปรากฏ เพราะเงินเดือนแพงแต่ของถูก ขนาดเสมียนชั้นจัตวาได้เงินเดือนคิดเป็นเงินไทย เดือนละหมื่นบาท

นิรุฒเล่าต่อไปอย่างน่าฟัง

ชาวโลกพระอังคารไม่มีคำว่าคอร์รัปชัน และปราศจากโจรผู้ร้าย นักแข่งหาทำยาไม่ได้ เลย พวกก๊วยหรือพวกเคาบอยก็ไม่มี เพราะทุกคนยึดมั่นอยู่ในสัมมาอาชีวะของเขา ตำรวจ และทหารรัก ใครกันเหมือนพี่น้องคลานตามกันมา การเบ่งไม่ปรากฏ คนร้ายในเครื่องแบบก็ไม่มี เพราะชาวโลกพระ อังการเคารพนับถือเครื่องแบบต่าง ๆ

นิรุฒเล่าว่า พลเมืองแห่งโลกพระอังคารมีจำนวนสองพันห้าร้อยล้าน และไม่มีคนต่าง ด้วเพราะเป็นชาติเดียวกันหมด ไฟฟ้าที่โลกพระอังคารไม่เคยดับ น้ำประปาไหลเหมือนน้ำตก เสือกปีบ เข้าไปที่ก๊อก กระชากออกมาเต็มปีบพอดี ถนนหนทางสะอาดเรียบร้อย ทุกบ้านมีเครื่องทำความร้อน

ในด้านการปกครอง รัฐบาลถือเอาการศึกษาของพลเมืองเป็นใหญ่ มหาวิทยาลัยมีทุก จังหวัด ๆ ละหลายแห่ง โรงเรียนในโลกพระอังคารมีมากเท่ากับโรงแรมในโลกมนุษย์ ทุกคนเรียนฟรี

รัฐบาลไม่วิตกว่าถ้าพลเมืองฉลาดจะปกครองยาก จึงทุ่มเทงบประมาณการศึกษาให้มากกว่าอย่างอื่น
ชาวโลกพระอังคารจึงเกลียดฉลาดเพราะมีการศึกษาสูง

นิรุชว่า ทางรัฐบาลได้ส่งเขานำฝูงจานผีมาเยี่ยม โลกธาหุรวม 3 ครั้งทั้งครั้งนี้

เป็นเวลาเกือบ 4 ชั่วโมงที่คณะพรรคสี่สหายได้สนทนากับคณะของนิรุช จานผีทั้ง 3

เรื่องกงบินวนเวียนอยู่เหนือประเทศไทยตลอดเวลา

ตอนสุดท้ายนิรุชกล่าวว่า

“สหายรัก ข้าพเจ้าอยากจะนำยานฟ้าร่อนลงในที่ราบแห่งใดแห่งหนึ่งในกรุงเทพ ฯ นี้
ท่านจะให้ความช่วยเหลือแก่ข้าพเจ้าได้ไหม”

ดร.ดิเรกรีบรับคำทันที

“โอ.เค. นิรุช โปรดบอกมาเถิดว่า ท่านจะให้พวกเราช่วยอะไรท่านได้บ้าง เรายินดีจะ
ให้ความช่วยเหลือท่านทุกสิ่งทุกอย่าง

นิรุชยิ้มให้นายแพทย์หนุ่ม มองเห็นจากจอโทรภาพอย่างถนัด

“ขั้นแรกคือความปลอดภัยของข้าพเจ้า ที่พูดเช่นนี้ไม่ได้หมายความว่า พวกเรากลัวตาย
หรอก แต่ถ้าชาวโลกธาหุทำร้ายเรา เราก็จำเป็นต้องต่อสู้ป้องกันตัว หากเราใช้อาวุธวิเศษของเราแล้ว
ชาวโลกธาหุก็จะล้มตายเป็นผุยผง บ้านเมืองจะพินาศสิ้นด้วยอำนาจอาวุธร้ายของเรา”

พล พัทธราภรณ์พูดขึ้นทันที

“ถ้าเช่นนั้น เราจำเป็นจะต้องขอเวลาสัก 2 วันเพื่อเราจะได้ติดต่อแจ้งให้ทางการตำรวจ
และทหารทราบว่า ท่านจะนำฝูงบินจานผีร่อนลงในประเทศไทย ตำรวจและทหารจะได้ไม่เข้าใจผิด
ส่วนในด้านประชาชน เราจะแถลงให้ทราบทางหนังสือพิมพ์”

“ดีมาก สหายรัก เมื่อท่านรับรองเช่นนี้ข้าพเจ้าก็จะบินท่องเที่ยวไปทั่วโลก อีก 2 วันจึง
จะกลับมาประเทศไทย แต่ทว่า...ข้าพเจ้าจะนำจานผีของข้าพเจ้าลงที่ไหนล่ะ ข้าพเจ้าจะลงไปยังโลกของท่าน
เพียงเครื่องเดียวเท่านั้น เพราะอีก 2 เครื่องที่มาด้วยได้เดินทางกลับโลกพระอังคารแล้วเมื่อตอนเย็น
วันนี้เอง

คณะพรรคสี่สหายหันมาปรึกษากัน

“ลงที่ไหนดีล่ะครับ” นิกรหันมาถามเจ้าคุณปัจจนิก ฯ “จานผีมันใหญ่โตมาก เนื้อที่
ขนาดสนามฟุตบอลก็ยังไม่พอ”

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ นั่งคิด

“สนามหลวงดีไหม”

ดร.ดิเรกเห็นพ้องด้วย

“อ้อไรน์ อ้อไรน์ สนามหลวงเป็นเหมาะที่สุด ประชาชน และพวกหนังสือพิมพ์จะได้
ไปคอยต้อนรับมนุษย์จานผี หรือผู้มาจากดวงดาว”

พลว่า “แล้วเราก็จะรับนิรุชกับคณะของเขามาพักอยู่ที่บ้านเราในฐานะที่เป็นแขกผู้มี
เกียรติของเรา”

นิกรยิ้มแป้น กล่าวขึ้นทันที

“ตกลงไว้ย รวยกันคราวนี้แหละวะเรา เราเก็บเงินค่าชมคนโลกพระอังคารเพียงคนละ 10 บาท ประชาชนก็คงจะหลั่งไหลมาดูทุกทิศ วันหนึ่งคงได้เงินนับแสน”

ดร.ดิเรกพูดกับชาวโลกพระอังคาร

“สหายรัก สถานที่ที่ท่านจะนำยานฟ้าลงนั้นคงไม่มีที่ใดเหมาะไปกว่าสนามหลวงอีกแล้ว ข้าพเจ้าจะรีบติดต่อกับทางการโดยเร็วที่สุด จัดแจ้งขออนุญาตให้เรียบร้อย อย่างไรก็ตามรัฐบาลก็ต้องร่วมมือกับพวกเราอย่างเต็มที่”

“สนามหลวง....ข้าพเจ้ามองเห็นแล้ว ดีทีเดียว ยานฟ้าของข้าพเจ้าขึ้น และลงแบบเฮลิคอปเตอร์ ไม่ต้องวิ่งไปตามพื้นดินเหมือนเครื่องบินทั้งหลาย

ดิเรกว่า “วันพุธ 16.00 น. ตรง คืนวันมะรืนนี้ คือกำหนดให้ท่านนำพาหนะกาสร่อนลงสนามหลวง”

“ตกลงสหายรัก วันพุธ 16.00 น. ข้าพเจ้าจะกลับมาให้ทันเวลาพอดี และจะบินทักษิณาวัตรกรุงเทพ ฯ เสียก่อนในระยะต่ำ เพื่อให้ประชาชนได้มองเห็นงานฝืออย่างถนัดชัดเจน

คณะพรรค 4 สหายได้ปรึกษากันหรือกับนิรุต และคณะของเขาต่อไป เมื่อนัดหมายกันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว การติดต่อทางวิทยุโทรภาพระหว่างชาวโลกพระอังคารกับชาวโลกราหูก็สิ้นสุดลงต่างฝ่ายต่างปิดเครื่องรับส่งวิทยุ

ภายในห้องทดลองวิทยาศาสตร์เจียบสัจด์ พล, นิกร, กิมหงวน, เจ้าคุณปัจจนิก ฯ กับเจ้าแห้วต่างหันมามองดูนายแพทย์หนุ่ม

“ยังไงพวกเรา” ดิเรกพูดยิ้ม ๆ “เมื่อตอนสายพวกแกยิ้มเยาะกัน หว่ากันมีสติไม่มีใครดีเชื่อว่างานฝือเป็นจรวดยานที่มาจากดวงดาวอื่น เดียวนี้พวกแกเห็นความสามารถของกันแล้วไม่ใช่หรือ”

นายจอมทะเล้นพยักหน้ารับทราบ

“จริงไว้ยหมอ แกเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่ยอดเยี่ยมที่สุดในโลก พับฝ่าเถอะวะ ฝรั่งก็สู้แกไม่ได้”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มแก้มแทบแตก

“พรุ่งนี้เราต้องช่วยกันวิ่งเต้น ให้คุณพ่อไปติดต่อกับทหาร เพื่อแจ้งให้เขาทราบว่า มนุษย์แห่งโลกพระอังคารจะนำงานฝือร่อนลงสนามหลวงในตอนเย็นวันมะรืนนี้”

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ รีบรับปากทันที

“เฮ้อ – ได้ พ่อจะจัดการขออนุญาตตำรวจ และทหารเอง”

พลว่า “ถ้าเผื่อเขาไม่อนุญาตล่ะครับ”

“แล้วกัน อย่างนี้เรียกว่าเป็นเกียรติของประเทศเราที่มีชาวโลกอื่นมาเยี่ยม ทำไมเขาจะไม่อนุญาต เอะนะพาพอดูกันได้ นายทหารผู้ใหญ่โดยมากเคยอยู่ในบังคับบัญชาของอาามาแล้วทั้งนั้น ตำรวจใหญ่ ๆ อากี้รู้จักชอบพอกันแทบทุกคน”

ดร.ดิเรกพูดเสริมขึ้น

“ดีแล้วครับ เมื่อคุณพ่อรับหน้าที่นี้ พวกเราก็จะแยกย้ายกันไปติดต่อกับพวกหนังสือพิมพ์ตามโรงพิมพ์ต่าง ๆ ให้เขาลงเป็นข่าวให้ ผมจะเอารูปถ่ายยานฟ้า หรืองานฝือไปมอบให้

เขาค้าว

หนังสือพิมพ์รายวันชั้นดีหลายฉบับ ต่างลงข่าวที่เกี่ยวกับงานผี หรืองานบินอย่าง ครีกโครม ดร.ดิเรก ณรงค์ฤทธิ นักวิทยาศาสตร์ผู้เรื่องนามของโลกสามารถติดต่อกับมนุษย์งานผีได้แล้ว ด้วยวิทยุโทรภาพพิเศษของเขา งานผีไม่ใช่อาวุธลับของรัสเซีย และไม่ใช่เครื่องบินที่ใช้กำลังไฟฟ้าดังที่เข้าใจกัน แต่งานผีก็คือยานฟ้าของชาวโลกพระอังคารที่เดินทางมาจากดวงดาวที่ไกลโพ้นด้วยความสามารถในทางวิทยาศาสตร์อันยอดเยี่ยมของพวกเขา

หนังสือพิมพ์ได้ลงภาพงานผีที่ดร.ดิเรกถ่ายไว้ได้ นายแพทย์หนุ่มได้เล่าให้บรรณาธิการหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งฟังโดยละเอียด ในเรื่องราวที่เกี่ยวกับงานผีหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นได้เสนอข่าวอย่างยืดยาว ผู้บังคับการยานฟ้าที่ดร.ดิเรก ติดต่อกับชื่อ นีรุช เป็นนักวิทยาศาสตร์แห่งโลกพระอังคารคนหนึ่ง ยานฟ้าของชาวโลกพระอังคารจะร่อนลงสนามหลวงในตอนเย็นวันพุธนี้เวลา 16.00 น. ดร.ดิเรกกับคณะของเขาเตรียมการต้อนรับชาวโลกพระอังคารอย่างเต็มที่ และขณะนี้ นายแพทย์หนุ่มได้วิ่งเต้นติดต่อกับเจ้าหน้าที่ทหาร และตำรวจแล้ว เพื่อชี้แจงให้ทราบว่างานผีจะเดินทางมาด้วยสันถวไมตรี งานผีมาจากโลกพระอังคาร ไม่ใช่มาจากดินแดนส่วนใดส่วนหนึ่งของโลกเรา

เมื่อหนังสือพิมพ์ได้เสนอข่าวนี้ให้ประชาชนทราบ ประชาชนทั้งหลายก็เห็นว่า มันเป็นเรื่องชวนหัวขนาดหนัก ไม่มีใครยอมเชื่อว่างานผีเป็นพาหนะกาที่เดินทางมาจากโลกพระอังคาร แม้กระทั่งพวกหนังสือพิมพ์ก็เขียนข่าวเป็นเชิงว่าดร.ดิเรกอาจจะคลุ้มคลั่งไม่สบาย เนื่องจากอากาศร้อนจัด หรือไม่ก็ใช้ความคิดมากเกินไป

เหตุผลที่ไม่มีใครยอมเชื่อถือก็เพราะว่ามนุษย์ชาวโลกพระอังคารพูดภาษาไทยได้ ซึ่งมันออกจะเกินความจริงไปสักหน่อย และมันจะเป็นไปได้อย่างไร ดาวพระอังคารอยู่ห่างไกลจากโลกเรามากมายนัก รวมความแล้ว ประชาชนอ่านข่าวของดร.ดิเรกอย่างขบขัน คล้ายกับอ่านเรื่องชวนหัว ส่วนรูปถ่ายงานผีของดิเรกมีผู้ยืนยันว่านายแพทย์หนุ่มคงจะถ่ายภาพหอยแครงในระยะใกล้ ๆ สัก 3 ตัว และด้วยเทคนิคการถ่ายรูปของเขา ทำให้เห็นก้อนเมฆ และทางคว้นสีชาวด้านหลังของงานผีนั้นรางเลือนเท่าที่ประชาชนแลเห็นงานผีในท้องฟ้า ก็ปรากฏแต่เพียงวงกลมสีดำลอยผ่านไปใ้ในอากาศในระยะสูงเท่านั้น ไม่ได้มีลวดลายอะไรดังภาพถ่ายของดร.ดิเรก

เมื่อเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ บอกดิเรกว่า ประชาชนกำลังขบขันในเรื่องงานผีที่มาจากโลกพระอังคารนั้นเป็นเรื่องที่นายแพทย์หนุ่มกลัววุ่น เพื่อโฆษณาหาชื่อเสียงให้ตนเอง ดิเรกก็เดือดดาลอย่างที่สุด

“ดีแล้ว พรุ่งนี้คงจะได้เห็นเท็จจริงกันหรอก ที่นี้ทุกคนจะต้องยอมรับนับถือว่า คนอย่างข้าพเจ้า คือดร.ดิเรกไม่ใช่คนธรรมดา ข้าพเจ้าคือนักวิทยาศาสตร์ผู้ยอดเยี่ยมแห่งโลกนี้ ฮะ ฮะ พูดยกับคนโง่ลำบาก”

แล้ววันพุธก็ผ่านมาถึง

นับตั้งแต่เช้า คณะพรรคสี่สหายต่างพากันตื่นตื่นยินดีไปตามกัน คุณหญิงวาดเตรียมการรับรองชาวโลกพระอังคารเต็มที จัดห้อง ๆ หนึ่งให้เป็นที่พักอาศัย ตั้งชื่อเตียงนอนใหม่เอี่ยม 5 เตียง ที่นอนหอมอนมุ้งมีพร้อม นิกธ การณวงศ์ของเราซึ่งเกียจคร้านที่สุดกลายเป็นคนขยันขันแข็งวิ่งหาซื้อข้าวของเครื่องใช้ ในการรับรองมนุษย์ผู้นำจากดาวพระอังคารตลอดวัน ทั้งนี้ก็เพราะนิกธตั้งใจว่า ถ้าชาวโลกพระอังคารมาพักอยู่ที่บ้าน “พัชรภรณ์” เขาก็จะเปิดโอกาสให้ประชาชนชมโดยเก็บค่าคุณละ 10 บาท วันหนึ่งคงจะมีรายได้ร่วมแสนสบายไปเลย

บ่ายวันนั้นเอง หลังจาก 14.00 น.เล็กน้อย ที่สนามหลวงมีพวกเด็กก๊วย และคนแก่ไปคอยชมงานผีประมาณ 30 คนเห็นจะได้ แต่ไม่ปรากฏช่างภาพหนังสือพิมพ์ หรือหนุ่มสาวสังคมที่ทันสมัยเลย

ทางการทหาร และตำรวจได้รับทราบจากนายแพทย์หนุ่มแล้ว ในเรื่องพาหนะกาศของชาวโลกพระอังคารที่จะมาลงที่สนามหลวงตอน 16.00 น.วันนี้ แต่เจ้าหน้าที่ทหาร และตำรวจเห็นเป็นเรื่องขบขันมากกว่าที่จะเป็นความจริง อย่างไรก็ตาม ทางตำรวจได้ส่งโปลิสแก่ ๆ คนหนึ่งมาสังเกตการณ์ที่สนามหลวง เพื่อคอยจับพวกนักแข่งที่จะถือโอกาสทำมาหากินตามกระเป๋าคอนอื่น

คณะพรรค 4 สหายพร้อมด้วยท่านผู้ใหญ่ และเมียของเขานั่งรถเก๋ง 3 คันแล่นตามกันเป็นขบวนมาถึงสนามหลวงในเวลา 15.30 น.ตรง ภายในรถเก๋งคันหนึ่งซึ่งเป็นบุคลิกสีฟ้า ดร.ดิเรกได้นำเครื่องรับส่งวิทยุพิเศษของเขามาด้วยเพื่อติดต่อกับชาวโลกพระอังคาร

เวลาผ่านพ้นไปตามลำดับ คณะพรรค 4 สหายนั่งสนทนากันเจิบ ๆ อยู่ในรถ นิกธลงไปนั่งกินเย็นตาโฟอยู่ใต้ต้นมะขาม

งานผีปรากฏตัวขึ้นเหนือน่านฟ้าอีกแล้ว แต่บินมาเพียงลำเดียว และอยู่ในระยะสูงประมาณ 8 ไมล์และเห็นลำโตขนาดขามกาละมังใบใหญ่ ๆ ประชาชนชาวพระนคร และชนบุรีต่างแตกตื่นแหงนหน้ามองดูงานผีวิ่งวนไปหมดตามถนนสายต่าง ๆ จนกระทั่งยวดยานพาหนะต้องหยุดชะงัก

“งานผีโวย งานผีมาโวย”

บรรดาผู้ที่นั่งกินอาหาร และขนมอยู่ตามหาบเร่ใต้ต้นมะขามรีบเง่สตาจี้ให้แจ็ก แล้ววิ่งเข้าไปในสนามหลวงเพื่อดูงานผี นิกธถือโอกาสวางขามเย็นตาโฟแล้วลุกขึ้นวิ่งตีออกมาจากหาบแจ็ก ยายซิ้มขายเย็นตาโฟร้องตะโกนลั่น

“เฮ้ย หัวขามเช่กตั้งยังไม่ให้โวย”

นายจอมทะเล้นหันมาตะโกนตอบ

“สตาจี้อะไรเล่า ประเดี้ยวทิ้งบอมบ์แล้ว”

ยายซิ้มตกใจคิดว่าคงมีการทิ้งบอมบ์จริง ๆ ก็รีบเก็บถ้วยขามคว่ำไม้คานยกหาบเย็นตาโฟขึ้นใส่ป่า พาหาบเย็นตาโฟไปทางวัดมหาธาตุ รีบกลับบ้านด้วยความเป็นห่วงลูกฟัวของตน

งานผีกำลังบินผ่านมาทางทิศใต้ไปทางทิศเหนือ ขนาดของงานผีใหญ่ขึ้นตามลำดับ เพราะนักบินบังคับยานฟ้าของเขาให้ต่ำลงมาทุกที แล้วก็เลี้ยวเป็นวงกลมกว้าง เริ่มทักภัยวัตรพระนครและนครธนบุรี

คราวนี้ประชาชนทั้งหลายที่เห็นว่าดร.ดิเรกขุขาว ต่างก็พากันเฉลียวใจ และเชื่อถือนายแพทย์หนุ่มทันที พวกหนังสือพิมพ์วิ่งพาดาน บรรณาธิการร้องตะโกนสั่งช่างภาพผู้สื่อข่าววิ่งรถจี๊ปไปสนามหลวงทันที ทางทหาร และตำรวจต่างเตรียมพร้อม ป.ต.อ.ขนาดหนักถูกนำออกมาจากโรงเก็บพร้อมด้วยกระสุนปืนเข้าที่ดั่งยิงโดยด่วน เพราะเกรงว่าจะถูกรุกรานทางอากาศโดยจานผีเครื่องนี้ กำลังทหารบกซึ่งมีรถถัง และทหารราบเตรียมกำลังอยู่ในกรมกอง พร้อมทั้งจะจัดการกับจานผีเครื่องนี้ ถ้าหากว่าเปิดฉากรุกรานประเทศไทยก่อน

เสียงเครื่องยนต์ไอพ่นของจานผีดังขึ้นแล้ว และเพิ่มความดังขึ้นตามลำดับ จานผีบินลงมาในระยะต่ำด้วยความเร็วสูง ดร.ดิเรกเริ่มเปิดเครื่องรับส่งวิทยุติดต่อกับชาวโลกพระอังคารทันที

“ฮัลโหล....ที่นี้สถานีวิทยุภาคพื้นดินของด็อกเตอร์ดิเรก ณรงค์ฤทธิ์.....ฮัลโหล..... ยานฟ้าแห่งโลกพระอังคาร.....”

ภาพจากจอโทรทัศน์ปรากฏขึ้นทันที

นัรุษนั่งอยู่ที่โต๊ะวิทยุภายในห้องตรวจการของเขา และนั่งอยู่ตามลำพัง

“ฮัลโหล....สวัสดิ์ทุกคน ข้าพเจ้าเพิ่งกลับจากอเมริกา และเดินทางผ่านญี่ปุ่น, อินโดจีน ลัดตัดตรงมานี้ ฮัลโหล....ข้าพเจ้ากับพรรคพวกปลอดภัยไหม ถ้าเราจะนำจรวดยานของเราลงลงในสนามหลวงที่เรามองแลเห็นขนาดหน้าปัดนาฬิกาข้อมือเท่านั้น”

ดร.ดิเรกยิ้มให้สหายต่างโลกของเขา

“เชิญท่านลงมาได้นัรุษ เราได้เตรียมการรับรองท่านไว้พร้อมแล้ว ท่านกับคณะของท่านจะได้เป็นแขกผู้มีเกียรติของเรา”

“ขอบคุณมาก ข้าพเจ้าจะส่งนักบินให้นำยานฟ้าร้อนลงเดี๋ยวนี้”

นัรุษปิดสวิทช์เครื่องวิทยุโทรทัศน์ของเขา ดังนั้น ภาพที่ปรากฏในจอโทรทัศน์ของดร.ดิเรกก็หายวับไป นายแพทย์หนุ่มจัดแจงดับสวิทช์ไฟ และหันมายิ้มกับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ พ่อตาของเขาซึ่งนั่งอยู่ข้าง ๆ

“พวกเราทั้งหมดจะกลายเป็นคนมีชื่อเสียงโด่งดังทั่วโลกคราวนี้ ในฐานะที่คณะของเราสามารถติดต่อกับชาวโลกพระอังคารได้ก่อนคนอื่น” นายแพทย์หนุ่มพูดกับพ่อตาของเขา

ท่านเจ้าคุณปัจจนึก ๆ ยิ้ม

“อย่างไรแก่ก็ต้องสนับสนุนพ่อข้างนะไว้ยี่ ชื่อเสียงของแก่นะมันโด่งดังไปทั่วโลกแล้วใคร ๆ ก็รู้ว่าด็อกเตอร์ดิเรกเป็นนักวิทยาศาสตร์เยี่ยมคนหนึ่งของโลกเรา สำหรับพ่อยังไม่ใครรู้จัก พ่ออยากจะมีชื่อเสียงอย่างเช่นไอเซ็นเฮาเวอร์บ้าง”

กิมหงวนหัวเราะก๊าก

“นั่นนะซีครับ คุณอา กับไอเซ็นเฮาเวอร์มีอะไรบางส่วนคล้ายคลึงกันมากทีเดียว แต่คุณอาเป็นนายพลเมืองไทยไม่ใช่ นายพลอเมริกัน ชื่อเสียงจึงไม่ใคร่แพร่หลายเหมือนพวกนายพลอเมริกัน”

นิกรเดินเข้ามาหยุดยืนเกาะประตูรด พลแลเห็นเข้าก็กล่าวถาม

“ไปกินอะไรมาวะ ปากมอมเชียว”

นายจอมทะเล้นรีบยกหลังมือขวาขึ้นเช็ดปาก

“ล่อเย็นตาโพรงท้องเสีย 5 ชามค่อยสบายหน่อย ขอยาสูบตัวชีวะ”

พลอดหัวเราะไม่ได้

“ทีหลังหัดซื้อบุนหรีเสียบ้างซี” พุดพลางล้วงกระเป๋าส่งซองบุนหรีร้อนสันให้เพื่อนเกลอ

ของเขา

นิกรยักคิ้วแผล็บ

“อย่ากระตุนักเลยนะ ทีเมื่อวานนี่กันยังซื้อถั่วลิสงต้มให้แกตั้ง 50 สตางค์ เพื่อนฝูงกันมันต้องสปอร์ตซีไว้ย” แล้วนิกรก็เปิดซองออกหยิบบุนหรีออกใส่ปาก ไซ้เครื่องขีดไฟที่ซองบุนหรีจุดบุนหรีสูบพ้นควันอย่างสบายใจ เก็บซองบุนหรีเข้ากระเป๋าทางเกง “ไปละโว้ย ไปอยู่รดคันโน้นดีกว่า”

นายพัชราภรณ์จู้ปาก

“เฮ้ย ๆ เอาซองบุนหรีคืนมาก่อน”

นิกรสะดุ้งโหยง ล้วงกระเป๋าหยิบซองบุนหรีออกมาส่งให้พลโดยดี

“ขอโทษที เผลอไปโว้ย”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พุดเสริมขึ้น

“แกมันเป็นโรคผลอเสมอ”

นายจอมทะเล้นหัวเราะชอบใจ หันมามองคูเสี่ยหงวนซึ่งนั่งอยู่หน้ารถกับเจ้าแห้ว โผล่หน้าออกไปดูกลุ่มประชาชนที่กำลังวิ่งพาดมองดูงานผีเต็มถนนด้วยความขบขัน แล้วนิกรก็เอื้อมมือเขกกระบานเสี่ยหงวนดังโป๊ก

“ไจ – อาเสี่ย”

กิมหงวนชักฉีกยิ้มเมื่อลูบคำศิระชะของเขา และมองนิกรอย่างเดือดดาล

“ฮือโว้ย เล่นเขกกระบานอีกแล้ว แกเขกหัวกันที่ไรกันเขี้ยวรดที่นอนทุกคืน เล่นเป็นบ้าไปได้ อ้ายนี่”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หัวเราะหึ ๆ

“จริง ๆ หรือวะ อ้ายหงวน”

“จริงครับ ผมเป็นยั้งมีมาตั้งแต่เด็ก ๆ แล้ว วันไหนถูกเตี้ยหรือ เพื่อนที่โรงเรียน

อัสสัมชัญเขกกระบานเป็นต้องฉีรดที่นอนทุกที”

“อือ เหมือนกับประไฟโว้ย ประไฟก็เหมือนกัน เขกหัวเล่น ๆ ก็ไม่ได้เป็นต้องเขี้ยวรดที่นอน เมื่อสองสามวันได้ข่าวว่าเจ้ากรถึงร้องอะอะกลางดึกกลางคืน”

นิกรพุดโพล่งขึ้นทันที

“ทำไมจะไม่อะอะล่ะครับ คินนั้นผมมาหล้านอนคืนกลับหัวกลับหาง ในราวตี 3 เห็นจะได้ ฝันว่าฝนตกเปียกหัวผมหมด พอผมตกใจตื่นที่ไหนได้ประไฟฉีรดผมหน้าตาเลอะเทอะหมดไปเลย เค็มปะแล่ม ๆ บอกไม่ถูก”

4 สหายพากันหัวเราะจิ้นพร้อม ๆ กัน

ทันใดนั้นเอง เสียงกึกก้องของเครื่องยนต์ไอพ่นก็ดังขึ้นราวกับพื้นแผ่นดินจะถล่มทลาย งานผีบินต่ำในระยะพันเมตรเท่านั้น แลเห็นลำตัวของมันอย่างถนัด มีขนาดใหญ่โตมาก มันผ่านไปอย่าง

รวดเร็วกว่าเสียงของมันดังไล่หลังเพราะมันบินเร็วกว่าเสียงนั่นเอง มันเป็นเสียงแบบเดียวกันเครื่องบินไอพ่น แต่ดังกว่าหลายสิบเท่า ราวกับว่าฝูงบินไอพ่นร้อยเครื่องผ่านไปในระยะต่ำ กระเบื้องตามหลังคาบ้านร้าว และแตก นกกาแตกตื่นบินว่อนไปทั่วเมือง งานฝีมือที่กษัตริย์นครหลวงกรุงเทพฯ ฯ และธนบุรีเป็นรอบสุดท้าย

ณ บัดนี้ ประชาชนหญิงชายต่างพากันวิ่งตรงมายังสนามหลวงตามข่าวของหนังสือพิมพ์ที่ ดร.ดิเรกแถลงว่า ยานฟ้าหรืองานฝีมือของชาวโลกพระอังคารจะร่อนลงสนามหลวงในเวลา 16.00 น.ตรง บัดนี้ถึงเวลาตามกำหนดแล้ว ประชาชนที่อยู่ในบริเวณสนามหลวงต่างเกรงกลัวอันตรายเริ่มหลบเข้าแนวต้นมะขาม

เพียงครู่เดียว งานฝีมือก็กลับมาอีก ความเร็วช้าลงมาก และเมื่อมาถึงสนามหลวงงานฝีมือก็ลอยนิ่งอยู่ในอากาศ พวกช่างภาพหนังสือพิมพ์หลายคน และนักถ่ายรูปสมัครเล่นได้ถ่ายภาพงานฝีมือไว้ได้ บริเวณสนามหลวงเริ่มคับคั่งด้วยประชาชนนับร้อยพันและหมื่น รถยนต์ทุกคันแล่นเข้าจอดชิดขอบถนน แล้วคนที่นั่งอยู่ในรถก็รีบลงจากรถวิ่งเข้ามาในบริเวณสนามหลวง

พระนครยามนี้เต็มไปด้วยความโกลาหลอลหม่าน ใครต่อใครพากันบ่าหน้ามายังสนามหลวง รถจักรยานสามล้อประจำทางวิ่งพล่าน ทหาร และตำรวจกำลังมาถึงแล้วพร้อมด้วยอาวุธยุทธภัณฑ์อันทันสมัย

งานฝีมือลอยลำนิ่งเฉยอยู่ในอากาศในระยะสูงเพียง 500 เมตรเท่านั้น เกือบ 10 นาทีนักบินแห่งโลกพระอังคารก็บังคับเครื่องให้ลอยต่ำลงมาแบบเดียวกับเฮลิคอปเตอร์ คราวนี้เสียงเครื่องยนต์ดังจนแสบแก้วหู ดังคล้าย ๆ กับเสียงเครื่องบินตามโรงเลื่อยที่กำลังตัดซุง แต่ดังกว่ามาก

ในที่สุด งานฝีมือก็เปะลงกับพื้นสนามหลวงโดยสวัสดิภาพ เครื่องยนต์ของมันหยุดทำงานแล้ว ประชาชนที่ยืนดูรอบสนามหลวงต่างเงิบกริบ ทุกคนเต็มไปด้วยความตื่นเต็น้อยากจะเห็นโฉมหน้าผู้มาจากดวงดาวอันไกลโพ้น

ส่วนบนของงานฝีมือหรือยานฟ้าพุ่งขึ้นไปเหมือนสุม่ไก่ งานฝีมือหันด้านหน้าของมันมาทางพระบรมมหาราชวัง แลเห็นช่องหน้าต่างที่หอบังคับการอย่างถนัด ลำตัวของมันเป็นสีเงิน หางของมันมี 3 แฉกอยู่ตอนท้าย รูปร่างของมันคล้ายกับเห็ดยักษ์ ซึ่งใหญ่โตมโหฬารมาก

เพื่อความปลอดภัยเพราะไม่แน่ใจว่าชาวโลกพระอังคารจะมาฐานมิตร หรือศัตรู เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงกระจายกำลังเข้าห้อมล้อมบริเวณสนามหลวงโดยรอบ และหลังจากนั้นปืนใหญ่ของทหารปืนใหญ่นาวิกโยธิน 6 นิ้วก็เคลื่อนเข้าไปในสนามหลวงหลายกระบอก หันปากกระบอกปืนไปทางยานฟ้า พลประจำปืนได้คำสั่งให้บรรจุกระสุน และพร้อมที่จะทำการยิงทันทีถ้าหากว่ามนุษย์ในงานฝีมือจะแสดงความเป็นศัตรูต่อเรา เสียงตึ๊งตึ๊งของรถถังดังกึกก้อง หมูรถถังเข้ายึดที่มั่นรอบสนามหลวง และป.ต.อ. ขนาดหนักซึ่งเพิ่งเดินทางมาถึงก็บุกเข้าไปตั้งจังก้าในสภาพเตรียมพร้อม

ดร.ดิเรกพาดคะพรรคของเขาชื่อ พล, นิกร, กิมหงวน และเจ้าคุณปัจฉิม ฯ เดินเข้าไปยังจรวดยักษ์ลำนั้น เจ้าแห้วขับแพ็คการ์ดตามมาซึ่งรถยนต์คันนี้แหละคะพรรค 4 สหายได้จัดมารับชาวโลกพระอังคารทั้ง 5 คน

เวลาผ่านไปความตื่นเต้นของมหาชนก็ทวียิ่งขึ้นตามลำดับ พวกช่างภาพ
หนังสือพิมพ์กับนายทหาร และนายตำรวจกลุ่มหนึ่งพากันเข้าไปยังงานคืน
คณะพรรค 4 สหายยืนห่างจากงานคืนในราว 10 เมตร กิมหงวนยกมือขวาขึ้นโบก แล้ว
ตะโกนเรียก

“นิรุช พาพวกท่านลงมาซิ”

นิรุชกับคณะของเขาขึ้นสังเกตการอยู่ที่ช่องหน้าต่าง เมื่อแน่ใจว่าปลอดภัย ประตุ
ลีเหลี่ยมของจรวดยานก็ค่อย ๆ เผลอออกด้วยอำนาจไฟฟ้า ทุกคนได้ยินเสียงไดนาโมไฟฟ้าขนาดใหญ่
ครางกระหึ่ม

ครั้นแล้วบันไดอัตโนมัติก็ยื่นออกมาจากลำตัวจรวดค่อย ๆ ทอดลงมาพาดกับพื้นดิน
เสียงจ๊อกแจ๊กจ๊องของประชาชนดังขึ้นทันที

มนุษย์ผู้มาจากดวงดาวอันไกลโพ้นปรากฏตัวขึ้นแล้ว ต่างเดินออกมาจากจรวดยาน
พิเศษของเขาเป็นแถวเรียงเดียว ประชาชนต่างตระหนกตกใจไปตามกันเมื่อได้เห็นร่างอันหุ้มเกราะของ
ชาวโลกพระอังคารทั้ง 5 คนมีรูปร่างสูงใหญ่กว่ามนุษย์ธรรมดามากมาย แต่ละคนสูงไม่ต่ำกว่า 8 ฟุต
รูปร่างลำสัน หน้าอกที่สวมเสื้อเกราะเป็นแผ่นกว้าง ทุกคนถือวัตถุที่มีรูปลักษณะคล้ายคลึงกับกระบอก
ไม้ไผ่ยาวประมาณ 2 ฟุต

ผู้หญิง และเด็กวิ่งหนีล่าถอยออกไปจากแนวต้นมะขามของสนามหลวง แต่พวกผู้ชาย
ยังแข็งใจอยู่ต่อไป นิรุชผู้บังคับการงานคืนคนเดินหน้า เขยกมือขวาขึ้นชูแล้วหยุดยืนข้างจรวด พรรค
พวกของเขาอีก 4 คนต่างแปรแถวเข้ามายืนเรียงกันเป็นแถวหน้ากระดาน

แล้วนิรุชก็กล่าวคำปราศรัยกับชาวโลกมนุษย์จากเครื่องขยายเสียงพิเศษในตัวของเขา
เป็นภาษาไทยเสียงดังกังวานไปทั่วสนามหลวง และเป็นเสียงที่ชัดเจนฟังถนัด ไม่มีเสียงจ๊ากโคร่คร่าก
เหมือนเครื่องกระจายเสียงเฮงชวยใน โลกมนุษย์

“สวัสดิ์พี่น้องชาวโลกราหู โดยเฉพาะอย่างยิ่งพี่น้องชาวไทยที่เราได้มาลงดินแดน
ของท่าน เรา – ชาวโลกพระอังคารได้อุตสาหะเดินทางมายังโลกนี้อย่างเสี่ยงภัยเสี่ยงชีวิตเพื่อสร้างสัมพันธ
ไมตรีระหว่างโลกของเรา กับโลกของท่าน วิทยาศาสตร์อันยอดเยี่ยมของเราเท่านั้นที่ทำให้เรารู้สึกว่า
ระยะทางอันไกลแสนไกลระหว่างดาวพระอังคารกับดาวดวงนี้อยู่ไม่ไกลกันเท่าใดเลย ขอพี่น้องต่างโลก
จงอย่าได้คิดว่าเรามาในฐานะศัตรู พวกเราชาวโลกพระอังคารไม่เคยเบียดเบียนข่มเหงใคร ไม่ชอบรบราฆ่า
ฟัน และพวกเรานั้นต่างได้ยึดมั่นอยู่ในความสงบสุข ข้าพเจ้าตัดสินใจนำยานฟ้าร่อนลงในเมืองไทยก็
เพราะข้าพเจ้าได้รับการติดต่อจากด็อกเตอร์ดิเรก ณรงค์ฤทธิ์กับพรรคพวก ข้าพเจ้าของชมเชยว่า
ด็อกเตอร์ดิเรกคนนี้เป็นนักวิทยาศาสตร์ที่ยอดเยี่ยมคนหนึ่ง และขอขอบคุณด็อกเตอร์ดิเรกกับพวกที่ยินดี
ให้การรับรองข้าพเจ้าในระหว่างที่ข้าพเจ้าอยู่ในโลกมนุษย์ในประเทศไทยนี้ นอกจากนี้ข้าพเจ้า
ขอขอบคุณคนไทยทุกคนที่เป็นเจ้าของประเทศ ข้าพเจ้าหวังใจว่า พวกท่านคงไม่รังเกียจคณะของข้าพเจ้า
ที่อุตสาหะเดินทางมาเยี่ยม”

ทันใดนั้นเอง ประชาชนก็ส่งเสียงไชโยโห่ร้องขึ้นพร้อม ๆ กัน ทุกคนตื่นเต้นดีใจที่ได้เห็นมนุษย์จานผี และเท่าที่ฟังเสียงที่พูดก็รู้สึกได้ว่าชาวโลกพระอังคารเป็นอาคันตุกะที่ควรจะให้การรับรองเขา

นิรุศศาสตราจารย์ผู้เชี่ยวชาญแห่งดาวพระอังคารปราศรัยกับประชาชนต่อไป

“พี่น้องที่รักทั้งหลาย ข้าพเจ้าจะขอพักอยู่ใน โลกมนุษย์สักสองสามวันเท่านั้น หลังจากได้เที่ยวชมบ้านเมือง และเยี่ยมบุคคลสำคัญในคณะรัฐบาลของท่านแล้ว ยานฟ้าของเราที่จะอำลาท่านเดินทางกลับไปยังโลกเราตามเดิม ข้าพเจ้าขอรับรองด้วยเกียรติยศของชาวโลกพระอังคารว่า พวกข้าพเจ้าจะปฏิบัติตนให้สุภาพเรียบร้อยไม่กระทำความผิดกฎหมาย หรือฝ่าฝืนขนบธรรมเนียมประเพณีของพวกท่าน และข้าพเจ้าจะใช้เวลาอันสั้นนี้สอนนักวิทยาศาสตร์ของท่านให้ได้รับความรู้เพิ่มเติม โดยการเรียนลัดซึ่งคงจะเป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติของท่านต่อไป ข้าพเจ้ายินดีจะสอนให้นักวิทยาศาสตร์ของท่านผลิตสุกรเทียม, ไช้เป็นเทียม และอาหารเทียมทุกชนิดเพื่อให้ค่าของการครองชีพถูกลงเหมือนอย่างโลกพระอังคาร คนจนมีอาหารเทียมกินอย่างเหลือเฟือ แม้กระทั่งปลาช่อนปลาเค็มนักวิทยาศาสตร์ของเราทำเทียมได้เหมือนที่สุด มีคุณภาพไม่แตกต่างกันเลย”

ประชาชนโห่ร้องกันเกรียวกราว ดร.ดิเรกกล่าวกับนิกรเบา ๆ

“เฮ้ย แกกล่าวคำต้อนรับมนุษย์จานผีแทนประชาชนคนไทยหน่อยซิวะ”

นิกรสันศิริชะ ปากเคี้ยวถั่วลิสงอย่างเอร็ดอ่อย

“ไม่เอาโว้ย ผู้คนมากมายอย่างนี้ขี้เกียจเป่ง”

กิมหงวนพูดเสริมขึ้น

“อ้าวเองโว้ย อ้าวพูดเอง อ้ายกรรมันพูดได้เรื่องได้ราวกับเขาเมื่อไรล่ะ”

แล้วอาสาเลี้ยก็เดินเข้าไปหาชาวโลกพระอังคารทั้ง 5 คนนั้น เขาหยุดยืนจ้องมองดูหน้าทีละคน แต่ทุกคนสวมเกราะเหล็ก อาเลี้ยก็ไม่อาจจะทราบได้ว่าคนไหนชื่อนิรุศ จนกระทั่งนิรุศกล่าวทักเขาอย่างกันเอง

“ฮัลโหล อาเลี้ย”

“ปู้โธ่” อาเลี้ยคราง “อยู่ข้างหน้านี้เองขอยืมไมโครโฟนให้ผมพูดหน่อยซิคุณ”

“คุณจะกล่าวคำปราศรัยต้อนรับพวกเราใช่ไหม”

เลี้ยหงวนพยักหน้า

“ครับ ถูกแล้ว”

นิรุศหยิบไมโครโฟนขนาดโตกว่าสตางค์สี่บเล็กน้อยที่ติดอยู่กับหน้าอกเสื้อเกราะของเขาออกมาส่งให้กิมหงวน

“นี่ครับ”

อาเลี้ยอ้าปากหวอล้มตาโพลง

“นี่หรือครับไมโครโฟน ทำไมมันเล็กกระจิวหรือย่างนี้ล่ะคุณ”

นิรุศหัวเราะเบา ๆ

“ผมได้เล่าให้คุณฟังแล้วว่า วิทยาศาสตร์ของชาวโลกพระอังคารเจริญกว่าวิทยาศาสตร์ของโลกนี้ตั้งหลายเท่า เด็ก ๆ อายุ 10 ขวบที่โลกพระอังคารทำระเบิดปรมาณูเล่นได้ทุกคน”

กิมหงวนทำตาปริบ ๆ ยกไมโครโฟนใส่ลงในกระเป๋าเสื้อเชิ้ตของเขาแล้วลองพูดเบา ๆ

“หัวล้าน หัวล้านแดงแจ๋”

ประสิทธิภาพอย่างสูงของไมโครโฟนซึ่งมีลำโพงอยู่ในตัวของนิรุช และมีสายติดต่อกับไมโครโฟนที่อยู่ในกระเป๋าเสื้อทำให้เสียงที่พูดแผ่วเบาของกิมหงวนดังก้องกังวานไปทั่วห้องสนามหลวง

“หัวล้าน หัวล้านแดงแจ๋”

เจ้าคุณป๋องนิก ๆ สะอึกเฮือก และเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ซึ่งนั่งอยู่บนรถยนต์ริมสนามก็ทำคายน บรรดาคนหัวล้านอีกหลายคนที่พากันมาดูงานผี กำลังถูกใคร ๆ ที่ยืนอยู่ข้าง ๆ หัวเราะก๊ิกไปตามกัน

ท่านเจ้าคุณป๋องนิก ๆ ตะโกนลั่น

“เฮ้ย อ้ายกิมเบ๊ อย่าให้มันมากนักโว้ยเดี๋ยวจะถูกเตะ”

เสียงหวนกลั่นหัวเราะแทบแย้ เขากระแอมเบา ๆ แล้วกล่าวคำปราศรัยด้วยเสียงดังกังกวานได้ยินไปทั่วบริเวณสนามหลวง

“ข้าพเจ้า.....อาเสี้ยกิมหงวนมหาเศรษฐีขนาดหนักของประเทศไทยผู้เป็นเพื่อนรักเพื่อนเกลอของด็อกเตอร์ดิเรก จะขอกล่าวคำปราศรัยต้อนรับท่านผู้มาจากดวงดาวพระอังคาร ในนามของประชาชนคนไทยทั้งหลาย และก่อนอื่นขอให้ท่านที่ยืนดูรอบ ๆ สนามหลวงโปรดพับมือให้ข้าพเจ้าก่อน.....”

เสียงตบมือโห่ร้องดังขึ้นลั่นสนามหลวงทันที กิมหงวนชูมือทั้งสองประสานกันเหนือศีรษะหมุนตัวไปมารอบ ๆ ประชาชนคนหนึ่งคงจะหมั่นได้เลยร้องตะโกนขึ้นสุดเสียง

“โอเวอร์ไปแล้วโว้ย แอ็คอ้อมมากไปแล้ว”

กิมหงวนตอบทางไมโครโฟน

“ก็ต้องเบ่งนิดหน่อยตามธรรมเนียม ท่านอย่าลืมว่า เพราะข้าพเจ้า และพรรคพวกของข้าพเจ้าทำให้ท่านได้มีโอกาสเห็นมนุษย์ในโลกรพระอังคาร”

เสียงตบมือโห่ร้องดังขึ้นอีก กิมหงวนก้มศีรษะโค้งคำนับอย่างงดงามเหมือนกับนักสู้วักระทิงคำนับคนดู แล้วเขาก็เริ่มกล่าวคำปราศรัย

“ท่านชาวโลกพระอังคารที่รักและนับถือ เราคนไทยได้ฟังคำปราศรัยของท่านอันน่าชื่นใจจับสะอึกทีเดียว ในเรื่องงานผีนี้ชาวโลกเราริ้นเดินกันมานานแล้วไม่ทราบว่างานผีคืออะไร แต่บัดนี้เราได้รู้แล้วว่างานผีคือยานวิเศษของพวกท่านที่เดินทางมาจากดวงดาวพระสุรร์อันไกลโพ้น”

คนดูรอบสนามหลวงฮาครืน เจ้าคาบอวยอีกคนหนึ่งซึ่งมีท่าทางเป็นนักแข่งเต็มตัวป้องปากร้องตะโกนขึ้น

“พระอังคารโว้ย ไม่ใช่พระสุรร์ คนละโลกแล้วพี่ชาย”

อาเสี้ยอ้อมแห้ง ๆ

“ขอโทษ ข้าพเจ้าพุดผิดไป ข้าพเจ้าในนามของพี่น้องชาวไทย ยินดีต้อนรับพวกท่าน ด้วยไมตรีจิต วิท्याคม อุดมสันติสุข นิราพาธ นิราศทุกข์ให้มีความสุขสบายแก่ท่านอย่างเต็มที่ ข้าพเจ้ารู้ว่าชาวโลกพระอังคารมีความเจริญรุ่งเรืองในด้านศิลปวิทยาการทุกชนิดยิ่งกว่าชาวโลกนี้มาก ฉะนั้น โอกาสนี้ข้าพเจ้าใคร่จะขอร้องให้ท่านแสดงอิทธิฤทธิ์ในวิทยาการของท่านให้พวกเราได้ชมสักเล็กน้อย”

ประชาชนคนคูโหร้องอื้ออึงขึ้นอีก สัจจะผู้ช่วยของนิรุชได้กล่าวโต้ตอบกับ กิมหงวนจากไมโคร โฟนประจำตัวของเขา

“ขอบคุณมากที่ท่านยกย่องให้เกียรติพวกเรา และยินดีต้อนรับเราในฐานะมิตร ข้าพเจ้า สัจจะศาสตราจารย์ผู้เชี่ยวชาญในวิชาวิทยาศาสตร์แห่งดาวพระอังคารจะขอแสดงอำนาจของเราให้ท่านชมเพียงเล็กน้อย แต่โปรดอย่าคิดว่าพวกเราแข่งกับท่านเป็นอันขาด เราต้องการให้พวกท่านได้เห็น ความก้าวหน้าในทางวิทยาศาสตร์ของพวกเราเท่านั้น”

พูดจบก็มีกลุ่มควันพวยพุ่งออกมาจากตัวสัจจะ ร่างของชาวโลกพระอังคารเหาะขึ้นสู่อากาศทันที เขาบินวนเวียนรอบสนามหลวงในระยะต่ำอย่างรวดเร็ว ประชาชนตกตะลึงพริ้งพริต เมื่อแลเห็นคนโลกพระอังคารเหาะได้ และแล้วเมื่อสัจจะบินได้ครบรอบสนามหลวงเขาก็เหาะลงมายืนในแถวตามเดิม

เสียงดบมือโหร้องดังสนั่นหวั่นไหว ทุกคนยอมรับนับถือแล้วว่าชาวโลกพระอังคารมีความรู้ความสามารถในศิลปวิทยาการดีกว่ามนุษย์ในโลกเรามากมาย พวกคนคูเฮโลเข้ามาในสนามเพื่อดู คณะชาวโลกพระอังคารในระยะใกล้ซัด ตำรวจ และทหารช่วยกันกั้นประชาชนที่ไม่สำเร็จ คณะพรรค 4 สหายถูกเบียดเสียดจนต้องบุกเข้ามาหาชาวโลกพระอังคาร

นิรุชยกวัตถุที่ถืออยู่ในมือของเขาขึ้นมา หันไปทางคนคูและกคสวิทซ์ ทันใดนั้นเอง กระแสไฟฟ้าอันแรงกล้าก็พุ่งออกมาจากวัตถุชิ้นนี้ มีเสียงดังราวกับหม้อน้ำโรงไฟฟ้ารั่วในคืนวันนั้น ที่เราได้ยินกันทั่วเมือง คราวนี้ประชาชนก็กระจัดกระจายล่าถอยออกมา บ้างก็ล้มลุกคลุกคลาน ผู้หญิงและยายแก่ร้องวี้ดว้ายกระตัววุ้นไปหมด บรรดานักแข่งทั้งหลายถือโอกาสลี้วงกระเป๋ใครต่อใครตอนนี้อย่าง

ดร.ดิเรกเดินเข้ามาหานิรุช

“สหายรัก บัดนี้ ทางบ้านของข้าพเจ้าได้เตรียมการรับรองท่านไว้พร้อมแล้ว ขอเชิญท่านกับคณะของท่านเดินทางไปพักผ่อนที่บ้านของเราเถิด โนน – เราจัดรถมารับท่าน”

นิรุชหัวเราะลั่น

“คุณหมอที่รัก ข้าพเจ้ามีร่างกายใหญ่โต และสูงตั้ง 8 ฟุต รถของท่านเล็กนิดเดียว ท่านนั้นจะนั่งกันไปตั้ง 5 คนได้อย่างไรกัน ข้าพเจ้าขอขอบคุณในความเอื้อเฟื้อของท่านอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าเตรียมพาหนะของข้าพเจ้ามาแล้วคือรถไฟฟ้า ซึ่งบรรทุกอยู่ในจรวดยานของเรา” พูดจบนิรุชก็หันมา พรรคพวกของเขาอีกคนหนึ่ง แล้วส่งภาษาของชาวโลกพระอังคารซึ่งไม่มีใครฟังรู้เรื่อง

ชายผู้นั้นรับคำสั่ง พาเดินบนไคที่ไม่มีขั้นเข้าไปในจรวดยาน ลักครู่หนึ่งพาหนะอันน่าประหลาด และตื่นเต็นของชาวโลกพระอังคารก็ค่อย ๆ คลานออกจากงานสี รูปลักษณะของมัน เหมือนกับหยดน้ำตา ตอนหัวมองดูคล้ายกับปลาวาฬ รถคันนี้มีล้อเพียง 2 ล้อเท่านั้น ขนาดใหญ่โตเท่าที่รถบรรทุกคันใหญ่ ๆ มีที่นั่ง 2 ตอนแบบรถเก๋ง

นิรุทกล่าวกับคณะพรรค 4 สหาย

“ไปเถอะสหาย เราจะขับรถของเราตามท่านไป”

พล พัทธาภรณ์กล่าวถามขึ้น

“แล้วใครจะเฝ้ายานฟ้าของท่าน”

นิรุทหัวเราะเบา ๆ

“ไม่จำเป็นต้องเฝ้าหรอกท่าน” พุดจบนิรุทก็หมุนตัวกลับหันมาทางจานพิชัยฯ เขาชูมือขวาขึ้นโบกไปมา อานาจกระแสไฟฟ้าที่อยู่ในตัวเขาทำให้เครื่องไฟฟ้าในจรวดยานทำงานทันที บันไดของยานฟ้าค่อย ๆ หดไปตามเดิมท่ามกลางความตื่นตะลึงของใครต่อใคร แล้วประตูเหล็กก็เคลื่อนเข้ามาปิดสนิทแน่น

ชาวโลกพระอังคารคนหนึ่ง พุดกับคณะพรรค 4 สหายอย่างสุภาพ

“จรวดยานของเราปลอดภัยแล้ว ไม่มีมีมนุษย์คนใดที่จะทำลายมันได้ แม้แต่เพียงจะพังประตูในจรวดยาน กระสุนปืนเจาะเกราะทุกชนิด หรือสว่านไฟฟ้าจะไม่คายเคืองยานฟ้าของเราเลย ถึงแม้จะเอาน้ำมันรดจุดไฟเผาจรวดยานของเราก็ไม่ไหม้ไฟ”

นิรุทเสริมขึ้น

“แต่อย่างไรก็ตามเพื่อความไม่ประมาท เรามีหุ่นยนต์ของเรา 2 ตัวเป็นผู้พิทักษ์รักษาจรวดนี้แล้วมันจะทำหน้าที่คุ้มครองจรวดยานของเราเป็นอย่างดี โน่น....ท่านเห็นไหม”

ทุกคนมองไปที่ช่องทางต่าง ต่างแลเห็นส่วนศีรษะของมนุษย์เหล็ก 2 คนกำลังนั่งมองดูประชาชนทั้งหลาย ต่อจากนั้น ดร.ดิเรกก็ชวนชาวโลกพระอังคารเดินทางกลับบ้าน “พัชราภรณ์”

ประชาชนโห่ร้องกันกรือยกราว เมื่อขบวนรถยนต์เก่งของคณะพรรค 4 สหายแล่นไปจากสนามหลวง และยานวิเศษของชาวโลกพระอังคารแล่นตามไปในระยะกระชั้นชิด ช่วงภาพหนังสือพิมพ์วิ่งพล่าน คัดถ่ายรูปเลือกมูมงาม ๆ บรรดาผู้ที่ได้มาเห็นชาวโลกพระอังคารต่างตื่นตื่นแปลกใจเหลือที่จะกล่าว นิรุทกับคณะของเขานั่งเด่นอยู่บนรถยนต์ไฟฟ้า ต่างโบกมือให้ประชาชนทั้งสองฟากถนน

ข่าวแพร่สะพัดไปทั่วอย่างรวดเร็ว

ชาวโลกพระอังคาร 5 คนซึ่งเดินทางมาจากโลกพระอังคารได้มาพักอยู่ที่บ้าน “พัชราภรณ์” ถนนพญาไท ดังนั้น ในวันรุ่งขึ้นนับตั้งแต่รุ่งอรุณของวันใหม่ ประชาชนชายหญิงนับจำนวนหมื่นก็พากันหลั่งไหลมาที่บ้าน “พัชราภรณ์” เพื่อจะชมโฉมหน้าของเพื่อนต่างโลก

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ สั่งแขกยามของท่านให้ปิดประตูใหญ่นอกถนน บรรดาประชาชนโห่ร้องกันกรือยกราว บ้างก็เอาก้อนอิฐและรองเท้ายางขว้างปาเข้ามาในบ้าน ตำรวจเจ้าของท้องที่ และสารวัตรทหารต้องทำงานอย่างหนัก

มันเป็นเวลา 8.00 น.

ภายในห้องรับประทานอาหาร คณะพรรค 4 สหายทุกคน กำลังนั่งรับประทานอาหารเช้าร่วมกันโต๊ะกับแขกผู้มาจากดวงดาว

อาหารเข้ามือนี่เป็นอาหารฝรั่ง น้ำชากาแฟขนมปังไข่ดาวหมูแฮม ปลาทอด, ชุบ และ สเต็กเนื้อ ชาวโลกพระอังคารทั้ง 5 คนต่างซาบซึ้งในอัธยาศัยไมตรีจิตของคณะพรรค 4 สหายอย่างยิ่ง เมื่อคืนนี้รัฐได้สอนวิชาวิทยาศาสตร์ชั้นสูงให้คร. ดิเรกอยู่บนคิ่คี่น เขาทดลองอะไรต่ออะไรให้คุณแล้วก็บอก ว่า ความรู้ในทางวิทยาศาสตร์ของนายแพทย์หนุ่มพอ ๆ กับเด็กนักเรียนชั้นประถมหนึ่งของโลกพระ อังคารเท่านั้นเอง ดิเรกได้เรียนรู้อะไรต่ออะไรอีกหลายอย่าง และได้รับสูตรใหม่ ๆ อีกมาก

ขณะนี้คณะพรรค 4 สหายกำลังถกเถียงกัน นิกรตั้งใจจะเก็บสตางค์ประชาชนที่เข้ามา ชมชาวโลกพระอังคารแต่หลายต่อหลายคนไม่เห็นพ้องด้วย โดยเฉพาะคุณหญิงวาดท่านกำลังถกเถียงกับ นิกรอย่างคอบเป็นเอ็น

“แจะทำอย่างนั้นไม่ได้ สุภาพบุรุษทั้ง 5 นี้ไม่ใช่สัตว์ประหลาด เขาเป็นมนุษย์ที่เจริญแล้ว เจริญทั้งวิชาการและจิตใจ เขาไม่ใช่หมู 2 หัว หรือวัว 5 ขา หรือหน้าเป็นหมู แจะจะได้เก็บสตางค์ คนดู อาไม่เห็นด้วย”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ว่า “ทางที่ดีเราประกาศทางหนังสือพิมพ์ดีกว่า นัดวันเวลาให้ ชาวโลกพระอังคารทั้ง 5 คนนี้ไปปรากฏตัวที่สนามหลวง คนไทยจะได้มีโอกาสได้เห็นชาวโลกพระ อังคารโดยทั่วหน้ากัน”

เมีย ๆ ของ 4 สหายเห็นพ้องด้วย ต่างพากันต่อว่านิกรที่เห็นแก่ได้มากเกินไป ในที่สุด นิกรต้องเลิกล้มความคิดนี้ เขาหันมาพูดกับนิกรอย่างประจบประแจง

“ท่านอย่าเข้าใจผิดนิกร ข้าพเจ้าไม่ได้คิดว่าท่านเป็นสัตว์ประหลาดหรอก ที่จะเก็บเงิน คนดูก็เพื่อจะนำเงินไปบำรุงการกุศล”

นิกรหัวเราะ

“ถ้าเป็นการบำรุงการกุศลละก็ ข้าพเจ้าคิดว่าพวกท่านควรจะนำตัวพวกข้าพเจ้าออก แสดงตามโรงมหรสพดีกว่า พวกเรายินดีจะแสดงวิชาวิทยาศาสตร์ต่าง ๆ ให้ชาวโลกนี้ได้ชมเป็นขวัญตา”

พลว่า “ความคิดของท่านเข้าที่ตีเหมือนกัน เราจะได้ปรึกษาหารือกันต่อไปในเรื่องนี้ ้ง่า – หลังจากรับประทานอาหารกันเรียบร้อยแล้ว พวกข้าพเจ้าจะพาพวกท่านเที่ยวชมนครหลวงของเรา และจะพาท่านไปพบปะกับบุคคลสำคัญ ๆ ในคณะรัฐบาลด้วย บางที่ท่านผู้ยิ่งใหญ่บางคนอาจจะเดินทางไปเที่ยวโลกพระอังคารกับท่านก็ได้ เพื่อกว้านหาซื้อที่ดินไว้ขายแพง ๆ เพราะในอนาคตอันใกล้นี้คนไทย ซึ่งถูกคนต่างด้าวรุกรานด้วยอิทธิพลในทางการเงินจะไม่มีที่อยู่อาศัย หากจรวดยานของท่านเปิดสายการบินจากโลกพระอังคารของท่าน”

วิษณุผู้ช่วยของนิกรกล่าวถามขึ้น

“ที่ดินที่นี้แพงมากหรือ”

นายพัชราภรณ์อ้อมยิ้ม

“แพงมากทีเดียว คนที่มีฐานะชั้นกลาง หรือคนจน ย่อมไม่มีโอกาสที่จะได้เป็นเจ้าของที่ดินในกรุงเทพฯ ๆ ซึ่งมีราคาตารางวาละไม่ต่ำกว่า 300 บาท บรรดาพวกเศรษฐี และท่านผู้ใหญ่ทั้งหลาย กำลังกว้านซื้อที่ดินเป็นการใหญ่ อีกหน่อยคนไทยจะต้องไปอยู่ป่าดงพงไพรกันแล้ว”

วิชชุว่า “มันเป็นเรื่องที่น่าสงสารมาก ที่โลกพระอังคารที่ดินราคาแพงที่สุดก็ในราวไร่ละ 50 บาทเท่านั้นเอง ทั้งนี้ ก็เพราะรัฐบาลโลกพระอังคารเก็บภาษีที่ดินแพงลิบ เว้นแต่ที่ที่เป็นเกษตรกรรม หรืออสังหาริมทรัพย์ ถ้าเป็นที่ดินในนครที่เจริญรุ่งเรือง ใครที่มีที่ดินเกินกว่า 1 ไร่จะต้องเสียภาษีปีละล้านบาทต่อไร่ พวกคนจนในโลกพระอังคารแม้กระทั่งคนจรดสามล้อก็มีโอกาสได้เป็นเจ้าของที่ดินโดยทั่วหน้ากัน อย่างน้อยก็มีที่ดินของตนเองคนละร้อยวา”

คณะพรรค 4 สหายหัวเราะชอบใจไปตามกัน นิรุชกล่าวกับทุก ๆ คน

“สำหรับวันนี้ข้าพเจ้าอยากจะพาพวกท่านไปชมยานฟ้าของเราก่อน ท่านจะได้เห็นความสามารถของวิศวกรแห่งโลกเราในการสร้างยานฟ้าตามหลักวิชาการชั้นสูง ทุกสิ่งทุกอย่างในยานฟ้าจะทำให้พวกท่านตื่นตะลึงไปตามกัน”

กิมหงวนยกมือตบ่านิรุชแล้วพูดยิ้ม ๆ

“สหายรัก ให้ผมติดตามคุณไปเที่ยวโลกพระอังคารด้วยคนได้ไหม”

นิรุชหันมามยิ้มให้อาลัย

“ไปนะไปได้ครับไม่รับเกียจเลย เพราะอีกสองสามเดือนข้างหน้า ผมจะมาเยี่ยมโลกมนุษย์อีก ทดลองจรวดยานของเราซึ่งจะเปิดเป็นสายการบินในเวลาข้างหน้า แต่ทว่าจะทนความหนาวของโลกเราได้หรือ มันหนาวยิ่งกว่าขั้วโลกเหนือของท่านหลายเท่าตัว ท่านถ่มน้ำลายออกมาจากปากยังไม่ทันถึงพื้นดินมันจะกลายเป็นก้อนน้ำแข็งทันที”

“ว่า” นิกรร้องขึ้นดัง ๆ “แล้วเวลาเที่ยวไม่ลำบากเย่หรือคุณ เยี่ยวออกมากลายเป็นน้ำแข็งเส้นเล็ก ๆ ยาวเพื่อย”

นิรุชหัวเราะก๊าก

“เวลาปัสสาวะ หรืออุจจาระต้องเข้าไปอยู่ในห้องทำความร้อนครับ เพราะตามปกติปัสสาวะที่อยู่ในกระเพาะปัสสาวะกลายเป็นก้อนน้ำแข็ง เมื่อเข้าไปอยู่ในห้องทำความร้อนสักครู่ ความร้อนก็จะละลายให้เป็นน้ำ แล้วเราก็ถ่ายอย่างปกติ”

คุณหญิงวาดสันตึระพูดเสริมขึ้นดัง ๆ

“ยังจึ้นเห็นจะไม่ไปแน่ จะเยี่ยวจะตดไม่สะดวกเหมือนโลกมนุษย์ อ้ายเราคนแก่วันหนึ่งเยี่ยวตั้ง 20 ครั้ง”

นิกรหัวเราะหึ ๆ พุดเบา ๆ

“ถ้าจะเป็นขำร้ว”

คณะพรรค 4 สหายหัวเราะครืน ทันใดนั้นเองเจ้าแห้วได้พานายตำรวจในเครื่องแบบคนหนึ่ง และสุภาพบุรุษอีก 2 คนเดินเข้ามาในห้องรับประทานอาหาร ทุกคนหันไปมองดูเป็นตาเดียว เจ้าแห้วรายงานให้เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ทราบอย่างนอบน้อม

“รับประทานนายตำรวจผู้นี้ต้องการพบตัวชาวโลกพระอังคารขอรับ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ หันมาทางนายตำรวจทันที

“เชิญครับคุณ คุณมีธุระอะไร”

ร้อยตำรวจโทหนุ่มแห่งกรมตรวจคนเข้าเมืองพูดยิ้ม ๆ

“ผมจะมาขอคุณหนังสือเดินทางของชาวโลกพระอังคารครับ ขอโทษที่ผมต้องทำงานตามหน้าที่”

เสียงหวนชักฉิว ลูกขึ้นเดินเข้ามาหานายตำรวจ

“เสียใจเหลือเกินคุณ ชาวโลกพระอังคารทั้ง 5 คนนี้ไม่มีหนังสือเดินทางหรือครับ เพราะโลกพระอังคารกับโลกเรายังไม่ได้มีทูตติดต่อกัน”

นายตำรวจมองดูชาวโลกพระอังคารด้วยความตื่นเต็นแปลกใจ

“ถ้ายังงั้นผมต้องเชิญตัวไปสอบสวนในฐานะเข้ามาในพระราชอาณาจักรโดยไม่มีหนังสือเดินทาง”

ดร.ดิเรกลุกขึ้นยื่นล้วงมือลงไปใ้ในกระเป๋ากางเกงหยิบเอกสาร 2 ฉบับเดินมาส่งให้นายตำรวจหนุ่ม แล้วกล่าวว่า

“ทางการได้อนุญาตให้ชาวโลกพระอังคารนำพาหระกาศของเขาร่อนลงในดินแดนของประเทศเราแล้ว คุณอ่านนี่ดูสิครับ”

นายตำรวจหนุ่มคลี่เอกสารออกอ่าน สักครู่ก็ส่งคืนให้ดร.ดิเรก

“ง่า – ผมขอโทษ เป็นอันว่าชาวโลกพระอังคารทั้ง 5 คนนี้มีสิทธิ์ที่จะพักอยู่ในประเทศไทยได้ชั่วคราวตามหนังสือสำคัญนี้ แต่ว่า.....ประธานโทษ ผมอยากจะมารับตัวชาวโลกพระอังคารทั้ง 5 คนนี้ไปที่บ้านผมสักประเดี๋ยวนะ”

อาเสี่ยพูดขึ้นทันที

“เอาไปทำไมครับ”

“เฮ้ เฮ้ เมียผมเขาอยากเห็นครับ”

“บ๊ยะแล้ว” กิมหวนร้องลั่น “คุณจะบอกผมเสียตามตรงที่แรกไม่ได้ว่า คุณจะพาพวกโลกพระอังคารไปให้เมียคุณดู”

นายโปลิศยิ้มแห้ง ๆ

“นั่นนะสิครับ ขอขยืมสักชั่วโมงได้ไหมครับ”

เสียงหวนหัวเราะลั่น

“เอาขี้จี้ดีกว่าคุณ คุณไปพากรรยาของคุณมาที่นี่ ผมอนุญาตให้คุณ 1 ชั่วโมงเต็ม ๆ ค่าดูไม่ต้องเสีย”

นายตำรวจหนุ่มหันไปปรึกษากับสุภาพบุรุษทั้งสองคนซึ่งเป็นนายตำรวจนอกเครื่องแบบ ในที่สุดก็ตกลงตามคำแนะนำของอาเสี่ย

“ดีแล้วครับ ผมจะรีบไปรับเมีย และแม่ยายผมมาที่นี่ แกอยากดูมากเชียวครับ ถึงกับร้องห่มร้องไห้ตื้อกชกหัว ง่า – ลาละครับ สวัสดิ์ทุก ๆ คน”

นายตำรวจพาเพื่อนของเขาเดินออกไปจากห้องรับแขกอย่างร้อนรน คณะพรรค 4 สหายยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ไปตามกัน ต่างสนทนากัน และรับประทานอาหารกันต่อไป สักครู่หนึ่งชายชราร่างบอบบางคนหนึ่งก็ปรากฏตัวขึ้นที่ประตูห้องรับประทานอาหาร เขาแต่งกายแบบสากลอย่างเรียบง่าย เจ้าตัวกิมไซของเรานั้นเอง ท่านเจ้าสัวพาตัวเดินเข้ามาในห้องรับประทานอาหารอย่างร้อนรน แล้ว

หยุดชะงักจ้องตาเขม็งมองชาวโลกพระอังคารด้วยความตื่นตื่นเหลือที่จะกล่าว ท่านผู้ใหญ่ และคณะ
พรรค 4 สหายต่างทักทายกับเจ้าสัวกิมไซเกรียวกราว แต่เจ้าสัวไม่ได้สนใจกับใครเลย

“ไอ้ย่า ตัวนี้ขี้ว้าย ยังงี้เอ๊ะเตเบา ๆ คอขากเลย ว้า – นำแก้วจิน ๆ”

“เจ้าสัว เจ้าสัวคะ” คุณหญิงวาดเรียกเสียงหัวเราะ

คราวนี้เจ้าสัวหันควับมาทางคณะพรรค 4 สหาย รีบยกมือไหว้ท่านผู้ใหญ่ และรับไหว้
พวกเด็ก ๆ

“ซาหวักลีคั๊บ ซาหวักลี เยอะผมรู้ข่าวตั้งแต่วางนี้แล้ว พวกเราจับคงโลกพระอังคาร
มาถ่ายหลายตัว”

อาเสี่ยจู้ยี้ปาก ทำท่าเหมือนกับปวดศีรษะ

“ถ้าปากนักอย่าพูดเลยอาแป๊ะ คนนับเป็นตัวมีอย่างระอะ แล้วเราจับเขาเมื่อไหร่เล่า เขา
เป็นแขกผู้มีเกียรติของเราต่างหาก เขาเดินทางมาจากโลกพระอังคารด้วยพาหนะกาศของเขา”

เจ้าสัวกิมไซยิ้มแห้ง ๆ

“โลกพระอังคารมั่งอยู่ตรงไหน...ซาก”

ทุกคนสะดุ้งเฮือก กิมหงวนอดหัวเราะไม่ได้

“เขากำลังกินข้าวกันคันทันจากออกมาได้ โลกพระอังคารมันก็คือดาวดวงหนึ่งอยู่
ไกลลิบ”

ท่านเจ้าสัวทำตาปริบ ๆ

“เลี้ยวมั่งมาอย่างไรกั้ง ชามผีมั่งเป็นยังงี้ เมื่อบางอ้าวโล่งเสียงบั้ง ๆ หนาวหุเลย”

กิมหงวนสั่นศีรษะซ้ำ ๆ แสดงความอดทนระอาใจ

“เขาเรียกว่าจานผีไม่ใช่ชามผี อย่าชักให้มากนักเลยนำอาแป๊ะ มานั่งนี่”

เจ้าสัวค้อนปะหลับปะเหลือก

“ฉิกหาย หลุเหมืองหมา ม่ายรู้จักพีป่าน้ำอาลูง คงยังงี้มันไม่มีวังเจริญไปถ่าย ตัวเป็งคง
แต่ใจมั่งเป็นสักเล็กรักนาง”

คณะพรรค 4 สหายหัวเราะครืน พล พัชรภรณ์แนะนำท่านเจ้าสัวกิมไซให้รู้จักกับ
ชาวโลกพระอังคาร ทั้ง 5 คนนี้ เจ้าสัวยิ้มอย่างกลัว ๆ เดินเข้ามายืนข้างหลังนิรุช ยกมือขวาถูบคลำต้น
แขนของนิรุช แต่แล้วท่านเจ้าสัวก็สะดุ้งสุดตัว ส่งเสียงร้องลั่นบ้านสะบัดมือแผ่นหนีออกไปไกล

“ไอ้ย่า ซี้เลี้ยวว้าย ว้า – ตัวลื้อมั่งมีไฟฟ้าหลูดตุ๊บ ๆ”

นิรุช และพวกโลกพระอังคารหัวเราะขื่นพร้อม ๆ กัน

“ขอโทษเถอะครับ ผมลืมปิดสวิทช์ไฟในตัวผม” นิรุชพูดยิ้ม ๆ “ง่า – มาซิคครับ ผมยินดี
ให้ท่านลูบคลำตัวผมได้”

เจ้าสัวสั่นศีรษะ

“ไม่เอาแล้ว เค้าเป้ หลุดเอาตัวขาไปหมกเลย”

“ดี อยากแอ็คไปคลำกล้ามเนื้อของเขา อาแป๊ะ รู้ไหมว่าชาวโลกพระอังคารทั้ง 5 คน
นี่นะล้วนแต่นักวิทยาศาสตร์ชั้นเยี่ยม”

เจ้าสัวยิ้มแห้ง ๆ เดินมานั่งเก้าอี้ว่างตัวหนึ่ง นันทาหันไปบอกเจ้าแห้วรีบจัดน้ำชามาให้เจ้าสัวกิมไซอีกหนึ่งที่

หลังจากอาหารเข้าผ่านพ้นไปแล้วสักครึ่งชั่วโมง คณะพรรค 4 สหายพร้อมด้วยท่านผู้ใหญ่และเมีย ๆ ของเขาก็พาชาวโลกพระอังคารออกจากบ้าน “พัชรภรณ์” ตรงมายังงานผีที่ท้องสนามหลวง เจ้าสัวกิมไซถือโอกาสติดตามมาด้วย

ประชาชนนับจำนวนหมื่นเบียดเสียดเหยียดคยัดกันชมงานผีอย่างหนาแน่น พวกฝรั่งหลายคนได้ถ่ายรูปงานผีเพื่อส่งไปให้ประเทศของเขา ตำรวจนับจำนวนร้อยเรียงรายให้ความอารักขาพาหนะกาศของชาวโลกพระอังคารเป็นอย่างดี

เมื่อขบวนรถยนต์ของคณะพรรค 4 สหายนำหน้าพารยนต์ไฟฟ้าของชาวโลกพระอังคารเข้ามาในสนามหลวง ประชาชนก็แตกตื่นส่งเสียงอะอะเอ็ดตะโร ชี้ให้ดูมนุษย์งานผีซึ่งนั่งอยู่ในรถไฟฟ้าอันโก้เก๋ของเขา

ขบวนรถทั้ง 4 คันหยุดนิ่งห่างจากงานผีราว 20 เมตร ทุกคนพากันก้าวลงจากรถ เจ้าพนักงานตำรวจต้องทำงานอย่างหนักในการช่วยเหลือชาวโลกพระอังคารที่ถูกชาวโลกเรารุมล้อม ผู้หญิงสาวหลายคนพยายามจะบุกเข้ามาเพื่อขอลายเซ็น

นิรุกับคณะของเขาพาคณะ 4 สหายของเรามาที่ยานฟ้าของเขา เมื่อนิรุยกมือขวาชูขึ้นบานประตูงานผีเหยออกอย่างแจ่มจ้า แล้วบันไดยาว ซึ่งไม่มีขั้นก็ยื่นออกมาทางพื้นดิน

ความตื่นตาตื่นใจบังเกิดขึ้นแก่คณะพรรค 4 สหายอย่างสิ้นเหลือ ทุกคนได้เห็นความใหญ่โตมหิหารภายในพาหนะกาศอย่างเต็มตา นิรุพาชมทีละห้องนับตั้งแต่ห้องนอนห้องนั่งเล่น ห้องกินข้าว ห้องเครื่องยนต์ ทุกห้องมีเครื่องมืออัตโนมัติทั้งสิ้น ซึ่งนิรุได้แสดงการใช้เครื่องมือต่าง ๆ ให้ดู

ห้องสุดท้ายคือห้องบังคับการ

เมื่อเข้ามาในห้องนี้ คณะพรรค 4 สหายก็หยุดชะงักถอยหลังกรูดไปตามกัน หุ่นยนต์ 2 ตัวยืนจังก้าอยู่ในห้อง นัยน์ตาของมันน่ากลัวมาก มันเป็นหุ่นวิทยาศาสตร์ที่เคลื่อนไหวได้ และปฏิบัติงานได้เหมือนมนุษย์

“ไม่เป็นไรครับ” นิรุรีบบอกคณะพรรค 4 สหาย “หุ่นยนต์ของผมจะไม่ทำอันตรายพวกคุณเป็นอันขาด เว้นแต่ว่ามันจะได้รับคำสั่งจากผม”

นิกรเอื้อมมือเขียนนิรุ

“อย่าพยายามสั่งให้มันเล่นงานพวกเราเลยนะครับ”

นิรุหัวเราะชอบใจ แล้วเขาก็ร้องถามหุ่นเป็นภาษาชาวโลกพระอังคาร ทันใดนั้นเจ้าหุ่นยนต์ตัวหนึ่งก็เดินถือเข้ามาหาเขา ส่งโค้ดวิทยุโทรเลขให้นิรุอย่างนอบน้อม ผู้บังคับการงานผีคือกระดาศโทรเลขออกอ่านด้วยสีหน้าเคร่งขรึม พออ่านจบกริยาท่าทางของเขาก็เต็มไปด้วยความรือรืน เขาหันมาพูดกับพรรคพวกของเขาโดยเร็ว วิษุรีบวิ่งลงไปจากจรวดยานเพื่อนำรถยนต์ไฟฟ้าขึ้นมาเก็บบนจรวดตามคำสั่งของนิรุ สัจจะปราศเข้าไปตรวจเครื่องบังคับจรวดยนต์ซึ่งอยู่ข้างที่นั่งของนักบิน

พลกล่าวถามนิรุเบา ๆ

“มีอะไรเกิดขึ้นหรือครับนิรุ ดูท่าทางท่านรือรืนมาก”

นิรุทธอนหายใจหนัก ๆ มองคุณะพรรค 4 สหายด้วยความรักใคร่ในอหยาชัยไมตรีจิต

“ผมเสียใจเหลือเกินพล เสียใจมากที่จรวดยานของเราจำเป็นต้องออกเดินทางกลับไปยังโลกเราเดี๋ยวนี้ ยานฟ้า 2 ลำที่ผมสั่งให้เดินทางกลับไปก่อนเกิดอุบัติเหตุเครื่องยนต์เสีย ส่งวิทยุมาบอกว่าขณะนี้กำลังลอยนิ่งเฉยอยู่ในห้วงเวหาห่างจากโลกนี้ 5 แสนไมล์ ผมจำเป็นต้องไปช่วย มิฉะนั้นพวกผมที่อยู่ในจรวดยานจะต้องเสียชีวิต เมื่อออกซิเจนในจรวดยานลำนั้นหมด”

คุณะพรรค 4 สหายต่างพูดกันจ้อกแจ้กจ้อแจ๋ นิรุทธสั่งให้พรรคพวกของเขาเข้าประจำที่เจ้าคุณปัจจนิก ๆ จู๊ยกปากแสดงความอาลัยที่ชาวโลกพระอังคารจะต้องจากไปอย่างกระทันหัน ดร.ดิเรกยื่นตะลึงพริ้งเพริด

“มายก้ออด.....แล้วนี่เมื่อไรเราถึงจะมีโอกาสได้พบกันอีก”

นิรุทธหันควับมาทางนายแพทย์หนุ่ม ยื่นมือให้จับ

“สหายรัก อย่างช้าอีก 3 เดือน ข้าพเจ้าจะลงมาเยี่ยมท่านอีก ข้าพเจ้าจำเป็นต้องรีบเดินทางไปช่วยพรรคพวกของข้าพเจ้า”

ดร.ดิเรกพยักหน้าหงึก ๆ

“ไปเถอะสหายรัก ขอให้การเดินทางของท่านจงปลอดภัย”

ยานฟ้าเริ่มเตรียมการออกเดินทางแล้ว เสียงไดนาโมทำไฟตรงกระหึ่มหลายแห่ง นักบินทั้งสองเข้านั่งประจำที่ รถยนต์ไฟฟ้าของชาวโลกพระอังคารแล่นขึ้นมาในจรวดยานแล้ว

นิรุทธหันมาลาท่านผู้ใหญ่ทั้ง 3 รวมมั่งเจ้าสัวกิมไซด้วย เขายกมือไหว้อย่างนอบน้อม

“ผมกราบลาละครับ เทียวหลังผมลงมาอีก ผมจะนำเพชร และทองคำที่มีอยู่มากมายในโลกพระอังคารมาฝาก ความเอื้ออาทรที่ผมได้รับครั้งนี้พวกผมจะไม่ลืมเลย ผมจะกลับไปบอกชาวโลกพระอังคารให้ทราบทั่วกันว่า คนไทยในโลกราหุมิจิตใจโอบอ้อมอารีน่ารักมาก แสดงตนเป็นมิตรกับชาวโลกอื่นด้วยน้ำใสใจจริง”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พยักหน้าหงึก ๆ

“สัวสดีนิรุทธ ถ้าอย่างไรมียาปลูกผมดี ๆ ซ้อมาฝากอาบั้งนะหลานชาย”

เจ้าคุณประสิทธิ์พูดเสริมขึ้น

“ซือมาสัก 2 กระปุกฝากอาด้วย”

เสียงหวนยกมือปิดปากหัวเราะคิกคัก เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ หมั่นใส่เต็มทนก็เหวี่ยงลูกแปปลักเข้าไป

“นี่เนาะ ทะลึ่งนัก”

คุณหญิงประสิทธิ์ ๆ ว่าเสียงอหายน

“ไปไว้วัยพวกเรา” ท่านพูดพลางหัวเราะพลาง “จรวดเขาจะบินไปโลกเขาแล้ว อย่าหวังเห็นขวให้เขาล่าช้าอยู่เลย”

คุณะพรรค 4 สหายสนทนากับชาวโลกพระอังคารสักครู่ก็พากันลากลับ นิรุทธตามมาส่งที่ประตูจรวด และโบกมือให้ ทุกคนลงมาขึ้นรวมกลุ่มกันอยู่ข้าง ๆ รถ วิทยุวิจาร์ณกันเสียงแซ่ดไปหมด

เมื่อนิรุทธหายหน้าเข้าไปในจรวด บันไดที่ยื่นออกมาก็ค่อย ๆ หดเข้าไป หลังจากนั้น ประตูลูกจรวดก็เลื่อนเข้ามาปิดสนิทแน่น ประชาชนที่ห้อมล้อมอยู่ห่าง ๆ แยกตัวไปตามกัน เพราะรู้ว่าจรวด ยาน หรือยานพิชัยภย์กำลังจะเดินทางกลับ

เครื่องยนต์ไอพ่นครางกระหึ่มขึ้นทันที ดังกึกก้องไปทั่วพระนคร นักบินเร่งเครื่องทีละ น้อย และเมื่อเสียงคล้ายกับเสียงขลุ่ย เสียงขลุ่ยดังจนงานฝึกลอย ๆ ลอยจากพื้นดิน ท่ามกลางความ ตื่นเต้นมหัศจรรย์ของประชาชนคนดู มันสูงขึ้นไปตามลำดับ ลอยนิ่งเฉยอยู่ในระยะประมาณ 500 เมตร สักครู่เครื่องยนต์ถูกเร่งเต็มที่ พาหะกาศบินไปจากสนามหลวงอย่างรวดเร็ว เพียงพริบตาเดียวงานฝึกลี้ลับ ไปทางทิศตะวันตก

คณะพรรคยื่นโบกมือให้จนลับตา

ประไพทำหน้าที่เล็ก ๆ มองหาตัวรักของหล่อน เมื่อไม่เห็นหล่อนก็ร้องไห้โฮ

“กร – โอ – กรติดงานฝึไปแล้ว เมื่อกี้บอกว่าจะเข้าไปในห้องส้วม ฮือ ฮือ”

ทุกคนออกสั่นขวัญแขวนไปตามกัน

“โอ๊ย ดายแล้ว” คุณหญิงอุทานออกมา แล้วทำมือร้องไห้ “โธ่ – อ้ายกรไปโลกพระ อังการกับเขาแล้ว”

พลเอื้อมมือเขียนคุณหญิงวาด

“อย่าร้องเลยครับคุณแม่ชายหน้าเขา โนน – อ้ายกรมันนั่งกินเต้าหู้ทอดอยู่โคน ต้นมะขามนั่น”

คณะพรรค 4 สหายหันไปทางสายตาดของนายพัชรภรณ์ พอแลเห็นนิกรทุกคนก็ถอน หายใจโล่งอก ประไพยิ้มออกมาได้

“เฮ้อ นี่กว่าตัวหนีเสียแล้วสิ้นเคราะห์ไปเสียที”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ยกมือปลักหน้าธิดาคนเล็กของท่าน

“ไปยืนห่าง ๆ ้วยหมั่นไส้ อยากรู้แน่กว่าถ้าพ่อติดจรวดไปเกาะร้องไห้ไหม”

ประไพอมยิ้ม

“ร้องทำไมคะ คุณพ่อไปซิดี หนูจะได้รับมรดกของคุณพ่อหวานไปเลย”

ท่านเจ้าคุณหันมาทางเจ้าคุณประสิทธิ์

“ฟัง ฟังมันพูดซี้เจ้าคุณ”

คณะพรรค 4 สหายสนทนากันอีกสักครู่ นิกรก็เดินยิ้มกริ่มเข้ามาหา หลังจากเขาต่อเต้าหู้ ทอดเข้าไป 2 ชม ต่อจากนั้นคุณหญิงวาดก็ชวนพรรคพวกของท่านกลับบ้าน “พัชรภรณ์” ทุกคนอดที่ จะนึกถึงชาวโลกพระอังการไม่ได้

จบบริบูรณ์